

Марко Смуков

ДА ИЛИ НЕ

- драма -

Београд, 2003.

Пошто је према извештају интернет књижаре www.knjizara.com распродата књига «Да или не», желим је преко мога сајта www.markosmukov.com учинити доступном у електронском облику оним мојим читаоцима који до ње на други начин не могу доћи, да је слободно читају и одштапају књигу за сопствене потребе.

Аутор
Марко Смуков

Сва ауторска права на књигу и даље задржава сам аутор
Copyright by Marko Smukov

ПРВА СЛИКА

Аеродромска гостионица, полупразна. Обични столови, са светлозеленим столњаџима. За једним столом на којем је мања чаша вискија и већа содаводе, седи човек касних тридесетих година, са уредно однегованом брадом али без бркова. Он је обучен у светло, сивоплаво одело, од лаког материјала као за женске хаљине. Нема кравату. Испод сакоа се види црна кошуља са руском крагном. Чело му се продужава у високе залиске. Дуга, тамносмеђа коса је зачешљана уназад и на потиљку везана у репић. Читава његова појава одаје човека који жели да буде запажен, да се издвоји из масе других индивидуа, пре свега својом спољашношћу. Човеку за столом прилази исписник утегнут у пословно, тамно одело са плавом кошуљом и неупадљивом, једва приметно дезенираном, краватом. Овај човек је свеже избријан, уредан и делује пословно. Он је складно грађен али ни по чему се не издваја од масе других, обичних, једни другима сличних. У руци му је актен ташна коју он одлаже на једну од преостале три слободне столице за тим столом, и, без питања седа на следећу слободну столицу. Ћутке блене у вршњака, у сивоплавом оделу.

ПРИДОШЛИЦА (уз срдачан осмех):

Према добром добар, а ни са ким зао,
тај ми је аманет од оца остао...

(*Тапше по рамену претходног*). Па, како је наш славни стихоклепац?

Јесам ли добро бекнуо овај твој стих, Шекспире?

“ШЕКСПИР” (у недоумици, видно изненађен): Да ли то треба да се познајемо?

ПРИДОШЛИЦА: Гелиптеру један, стварно ти је ударила слава у тинтару, па си заборавио своју школарску мафију. А ја кад год ждракнем на ТВ налетим на твоју фацу. И кад те видим са оним драмосерима из твоје књижевничке братије тудомишем: ко би рекао да је овај славни песник један од нас тројице тринаестогодишњих крелаца који смо онако бесомучно терали своје мајмуне да повраћају, док смо кроз прозор воајерисали ону попину вртирепку како се гузичи са месарским калфом, Штоком...

“ШЕКСПИР” (*озареног израза лица, разрогачених очију, упире прстом у придошлог на прсне у радостан смех*): Чекај. Ћути. (Присећа се, затим веома гласно):

- Топаловић Томислав, ТОП! У дупингер те карнем, како си оматорио!
(Скачу са својих места па се грле и љубе, повлачећи при томе стољнак и обарајући оне чаше са стола)
- ТОП: А ти остао млад и зелен ко роса у подне...Звездан Зврнов, Зврк! Па ти као да си баш оправдао тај надимак који смо ти тако видовито пришили.Има ли још нешто у тој твојој тикви осим римованих зврчки? Памћење ти, видим, није баш јача страна...
- ЗВРК: Пусти главу, важан је џеп. Битно је да се ту понешто нађе. Макар понекад. С времена на време... Али мрка капа. Овај свет више цени мастан бурек него ону духовну храну.
- ТОП: *(неко време само ћутке гледа својег школског друга.Затим, као да се нечега присетио)*: Ништа, запослићу ја тебе у мојој фирми као шефа маркетинга. Да ми креираш рекламне спотове. У стиховима. Врхунска поезија у служби потрошачког друштва. Наравно. Него, какав ти је брачни статус.Имаш ли жену и децу?
- ЗВРК *(замишљено, после извесног оклевања)*: Нисам ја те среће.
- ТОП *(у неверици)*: Ма шта ми рече. Ја баш мислим да рибе трзају на уметнике. Поготово на песнике. Који виде и оно што ми обични смртници нисмо у стању. И који знају то што виде и осећају тако лепо да прикажу, да заведе...
- ЗВРК *(са прилично горчине у гласу)*: Да, то тако изгледа са стране. А у средишту су оне веома прозаичне бриге и приче о ценама на пијаци и цицијашењу издавача..А што се тиче жена, све ти оне буразеру само булазне о поезији и уметности.У својој интими заправо чезну за неким горилом који би их силовао и подвластио. Да ли си приметио ону женску чежњу да на улици помилује по њушци непознато, туђе псето, које може и да уједе. Или ону тежњу да се кроз решетке у зоо врту додирне опасна, дивља звер, па и по цену да се остане без руке... Без обзира на сва упозорења да је дотицање заточених звери опасно! Само сирова, брутална снага која утерује страх у кости,то је оно за чим чезне свака женка, са репом или без њега. Један стихоклепац, мршавко, као што сам ја ту нема никакве шансе...
- ПОП: Па, ти то лафе, као да имаш неко лоше искуство са женама.
- ЗВРК: Ма, не. Женама свака част. Поготово онима са штоперицом у руци. Платиш, гутљај среће и здраво. Поштено. Моје лоше искуство је са једном одређеном женом, такозваном угледном и тобож моралном дамом.Таква пренемагања и зановетања...*(Неко време ћути, замисљено...)*
- ТОП. И?
- ЗВРК: Непрекидно, “немој ово, не ваља ти оно”. Ништа што радим, што напишем, што објавим, није јој добро.Она је мој најљући критичар.А ја овакав зврндов опчињен или само опичен, испуњавам сваку њену жељу и жељицу.И кад сам се напакон потпуно изменио да бих њу задовољио, она ме напушта. Каже не подноси мушкарца који тако спремно испуњава све жеље својој жени. Који чини баш оно што се од њега тражи.Вели да она не подноси ...нервира је ако је увек по њеном. Ако увек чиним баш оно што она хоће! Можеш ли ти то да схватиш?
- ТОП: Могу.
- ЗВРК: *(гледа изненађено и зачуђено саговорника и после извесног размисљања)*:

- Па да, лако је теби. Бизнисмен, пун лове као брод. Твоја жена сигурно и материјално зависи од тебе. Не мораш да јој цинцулираш...
- ТОП (*пошто је прснуо у смех*): Истина, нисам баш шворц али о неком богатству нема ни говора. Чак са женом живим у њеном стану, који је наследила од свога оца. Ипак и у томе стану она је мања од макова зрна.
- ЗВРК: Па у чему је онда тајна? Која је то чаробна формула? Хајде испљуни то. Зарад старог другарства. Дај, спусти ме на земљу. Доста ми је ломатања по мутним облацима.
- ТОП: Никакав теби савет од мене није потребан. Ето, зар ниси и сам дошао до закључка да свака женка, било са репом или без, потајно машта о неком горили који би је сурово силовао. Неком који утерује страх у кости. И да стално повлађивање жени у свему води у разлаз. Зар Стендал није писао да вољену понекад, што чешће то боље, треба жестоко наљутити и расплакати. Веома је раширено мишљење да монотонија у љубавној или брачној вези сигурно убија љубав. Зато психолози саветују партнеру који жели да се отараси оног другог да не предузима ништа. Само да остане дословно и у свему стално исти. Без икаквих промена свака љубав умире, као биљка без светлости и ваздуха.
- ЗВРК: Све више ми се чини да ћу да памтим и можда да прослављам овај дан када смо се, после толико дугог времена, поново срели...Имам утисак да сам живео у неком измаштаном, виртуелном свету. Као да тек почињем да се будим и да сам још увек мамуран...
- ТОП: (*пошто му је самопоуздање и разметљивост достигло неслућене размере*): И никакву слабост несмеш пред женом показивати. Нарочито љубомору. Јер ништа тако као љубомора не деградира мушкарца у очима жене. Он тиме одмах показује да не верује у себе, у своју привлачност. Као да је одмерио своје снаге и снаге противника, па нашао да не може да победи. Зар то није исто што и признавање пораза? Дакле, љубоморан човек, који то није у стању да прикрије, самим тим признаје своју инфериорност. То несме да се догоди. Ето моја Кристина је знала понекад да моје самопоуздање стави на пробу, да изазива моју љубомору. Али ја знам за јадац. (*Замишљено, после извесне паузе*) Недам се ја...
- ЗВРК: (*нестрпљиво*): Го он. Терај даље. Сав сам се претворио у уво...
- ТОП: Шта очекујеш?
- ЗВРК: Па, да чујем неки пример. Карактеристичан случај. Како си се понео у некој шкакљивој ситуацији... Илуструј то мало.
- ТОП (*после краћег размишљања*): Ето, баш летос док смо се излежавали на песку улцињске Велике плаже, сунчајући се, задубљени свако у своје новине, мада једно поред другог, изгледало је као да смо два странца који су се случајно нашли у близини. У томе мноштву разголићених тела опружених по песку није изгледало ни да се познајемо, а камоли да смо муж и жена. Један набилдовани младић се спустио на колена поред ње, ласкајући јој како има прекрасно тело, да је лепо и равномерно потамнела, али да ипак и даље треба да се чува опекотина. Јер, “ваљда сте чули за ону рупу у озонском омотачу око планете...” Па је онда предложио да јој размаже заштитну крему по телу и не чекајући њен одговор, отворио тубу и почео да је масира,

лаганим и нежним покретима прстију. По леђима. Све ниже и ниже... Она се само ћутке осмехнула и тако га смишљено охрабрила. Ти звркнути брате мој сигурно си помислио да сам требао да драмим, да направим сцену, да хистеришем... То би било тако очекивано, дакле предвидиво. Не, мој адут морао је бити- изненађење! Дигао сам се и отишао у море. Отпливао сам толико далеко да ми је плажа и оно мноштво купача на песку изгледало као мравињак. Као нека аморфна маса.. Нисам ништа и никога распознавао. Остао сам у мору колико сам сматрао да је потребно, како бих показао своју индиферентност. Своју супериорност. *(Размишља, па наставља полугласно).* Мене она нашла да прави љубоморним... Их, бре!

ЗВРК: Хм, да знаш да си у праву. Њушим да ту има нешто. Неко зрнце мудрости...

Штета што нисам имао прилике да упознам ту твоју интересантну женицу.

ТОП: Одлично! Добро да си ме подсетио. Чим стигнемо у Београд идемо право мојој кући. Да упознаш моју Кристину. Да попијемо по чашицу, па и да мезнемо нешто. Да видиш какве палачинке прави моја Кристинка, ммм... *(Цокће)*

(После краћег ћутања Топ погледа свој ручни сат и настави): Није ми јасно што нас још увек не позивају у авион.

(Баи тада огласи се спикер: поштовани путници, авион за Београд је постављен на писту и полеће одмах по пријему путника. Особље аеродрома вам жели срећан пут).

(Зврк и Топ се дижу, дохватају своје ташне и полазе ка излазу).

ЗВРК *(уз пут, ходајући поред друга):* Невероватно. Као да су само чекали да ти погледаш на сат и да се зачудиш зашто не најављују полазак...

ТОП: Излази да сам требао раније то да учиним *(Смеје се).*

ДРУГА СЛИКА

Обична дневна соба. Стандардно намештена. Један кауч и две фотелје. Све од црне, меке коже. На средини је низак кафе сточић. На њему ваза са свежим букетом разноврсног, сезонског цвећа. Топ и Зврк одлажу своје ташне на постоље испод великог огледала. Стоје на средини собе. Из побочних врата, лево од улаза, појављује се витка, млада жена, дуге црне косе у нереду. Она око себе увија дугу, тамно црвену, кућну хаљину на преклоп без закопчавања, опасујући је појасом од исте тканине. Разрогачених очију од изненађена прискочила је Топу, грли га и љуби.

ЖЕНА: *(и даље изненађена)*: Одкуд ти, мили...

ТОП: Како одкуд? Зар ми ниси ти у пословници ЈАТ-а купила повратну карту до Подгорице. Знала си да се враћам и када ћу да се вратим. Него, да те упознам ово је мој школски друг, Звездан Зврном звани Зврк *(Смеје се)*

ЗВРК: *(пружа руку жени)*: Зврнов.

ЖЕНА: *(прихватајући пружену јој руку, прилично сметена)*: Кристина.

ТОП: Шта је, још увек се чудиш што ме видиш? Не можеш да верујеш својим очима!

КРИСТИНА: *(замуцкујући)* Па знаш, преко ТВ су објавили да је у Подгорици магла и да је неизвесно када ће полетети авион за Београд...па...

ТОП: Добро, али то више, као што видиш, није неизвесно. Ја сам ту пред тобом, веровала ти то или не...

(Отварају се она иста побочна врата иза којих се појавила Кристина и отуд сада скоро истрчава младић расчупане, дуге косе, облачући наврат на нос своју тексас јакну, док је патике назуо као папуче и ћутке, погнуте главе, скоро истрчава из стана, не погледавши у ону тројку.

Топ запањено, закрвављених очију блене у своју жену).

КРИСТИНА: Драги, није оно што мислиш *(бојажљиво)*: Могу све да објасним...

(Топ снажним и брзим покретом руке повуче онај појас којим је Кристина опасала своју кућну хаљину на преклоп, без дугмади, па се шкољка расклопи и пред очима мушкараца бљесну голо прекрасно тело младе жене. Њене округле, високо истакнуте наизглед чврсте груди и ниже тамни, чаробни троугао...

Топ жени распали један звучни шамар преко лица и кад је замахнуо поново да је удари, прискочи Зврк, ухвати га за подлактицу и руку му задржа у ваздуху... Топ затим млитаво спусти руку. Обори главу ћутке. Одустаје).

ЗВРК: Па, добро одох ја сад. Ви ће те, чини ми се, имати о чему да разговарате...

ТОП: Чекај, идем и ја. *(окренувши се жени)*: видећемо се код судије за бракоразводне спорове...

(Мушкараци поново дохватају ташне које су малопре одложили и одлазе. Топ бесно залупи излазна врата за собом).

КРИСТИНА *(пошто је остала сама, озареног лица и са очигледним олакшањем викну веома гласно)*: Напокон! *(Срећна је).*

ТРЕЋА СЛИКА

Изузетно запуштена просторија, гарсоњера. У једном углу је на неком огуљеном орманчету, решо са две рингле и око њега у нереду разбацано прастаро посуђе, са ту и тамо огуљеним емајлом. Трпезаријски сто, који очигледно служи и као писаћи, на средини просторије, претрпан је папирима око неке старе, писаће машине. Поред тога стола је обична, проста столица. Уз један зид по паркету наслагано мноштво разноразних књига. Уз други је постављен кауч на којем се опружио Зврк. Он је покривен неким ћебетом. Једина фотеља је расклопљена у лежај застрвен додуше чистом, снежно белом постељином. Ту седи још увек обучен Топ. Он је окренут леђима Зврку, главу заронио у шаке, а лактовима ослоњен на своја колена.

- ЗВРК: Добро, није баш као у Хајату али бар можеш да се опустиш. Уосталом и уштедећеш нешто. То не би смео да занемариш сада када си остао и без жене и без стана. Плаћа се и једно и друго. Ако ниси тога свестан, врло брзо ћеш се уверити. Без обзира да ли и колико добро зарађујеш управо си стигао у реални свет нас, који када нешто морамо да купујемо, прво погледамо цену, а тек после тога квалитет. Дај боже да ћеш и убудуће моћи да чиниш обрнуто од тога. Него, шта би од оне твоје теорије коју си ми онако убељиво распредао, тамо на аеродрому у Подгорици? Где то нестане? (*Смеје се. Топ се окрете према њему и ошине га својим бесним погледом. Зврк се уједе за усну, па настави сниженим тоном*): Извини. Мало сам се занео. Нисам могао да одолим.
- ТОП: (*пошто се онако обучен опружио полеђушке по лежишту на којем је дотад седео, са рукама склопљеним испод главе*): Не, не, немој да се устручаваш. Избаци из главе све што ти је на уму. Желим да се суочим са тим што о мени мислиш, ма колико то било одвратно. Боље да знам. Шта имам од тога ако тако нешто постоји, а ја пред тим затварам очи. Завлачим главу у песак као она животиња, заборавио сам како се беше зове...
- ЗВРК: (*доброћудно*): Ној. Није важно. Мислим да је ово тренутак да се ја сада теби одужим и да ти изнесем нека мишљења паметних људи, која као да имају у виду баш ту ситуацију у којој си се ти нашао. Наиме, сматра се да је брак веза између мушкарца и жене која нема никакву вредност, сама по себи. Нарочито да је брачна верност својеврстан привид, који зависи само од тога шта ће људи да кажу. Као да је спокојство мужа једина брига коју треба да брине његова жена. Другим речима, неверство за које се не дозна – не постоји. Пошто не повређује брачног друга, не оптерећује ни савест онога који чини прељубу. Дакле, прељуба сама по себи није ништа. Она почиње да постоји тек ако избије скандал. Према томе, она жена која је наизглед честита, самим тим то постаје и у суштини. Добро, ова прељуба твоје жене ти је некако бачена у лице. Још сам се случајно ту нашао и ја као непожељан сведок. Али ако бисмо то успели да заборавимо. Престало

- би и да постоји. Као да се није ни догодило. Шта мислиш? Овај немили догађај ће почети да постоји тек ако будеш правио фрку око тога...
- ТОП: Па шта? Да јој се вратим! Као верно псето, подвијена репа и са извињењем: опрости што сам видео то што није требало да видим. Крив сам што нисам био слеп. Да нисам видео то што сам видео ништа се не би ни десило. Мало ти је чудан тај наук.
(*Настаје ћутање које је потрајало све док Зврк није одлучио да прекине тишину*).
- ЗВРК: Топе, сећаш ли се оне плавуше Вилме из осмог “Б” што је тренирала балет. Како си ми је ‘ладно мазнуо, док смо били на оној екскурзији партизанским стазама по Козари. И то баш у тренутку кад сам је већ био збарио, таман да јој га увалим. И док смо се ми из сва три одељења осмог спремни за полазак скупљали поред аутобуса, ти са њом израђаш из мрака. Она намешта блузу, слаже сике у недра, ти закопчаваш шлиц на фармеркама. Мало си рано почео да се сексираш. И зар си морао тако јавно то да демонстрираш, пред свима? Чак и пред разредном...
- ТОП: Хоћеш да кажеш да није испало тако јавно и скандалозно, да неби ни постојало. Све у складу са оном твојом теоријом. Ти си мој зврндави друже код наше Вилме већ био отписан. Изгледа да си превише оклевао, одлагао... А ватра је горела. Био је потребан ватрогасац. И то што пре, то боље. Да није било мене нашао би се неко други. Никаква моја дискреција није ти ту више могла помоћи... Него, откуд да си се тога баш данас сетио?
- ЗВРК: (*полугласно, као за себе*) Ух, како сам те тада мрзео. Долазило ми је да те убијем.
- ТОП: Добро да ниси покушао. Јер српска поезија вероватно би данас била ускраћена за један бујан песнички таленат. Али кад ме већ вучеш за језик баш ћу и да ти кажем: Вилма је твоје стихове којима си јој се удварао читала пред свима који су хтели то да слушају. Одлично се при томе забављала. Хтела је и мени то да чита али сам одбио да је слушам. Ценио сам те и поштовао више него њу. И више него што можеш и да замислиш...Било ми је жао што своје бисере просипаш пред једном луфтиком, која више цени физику него романтику.
Ипак, кад си се већ тога сетио, занима ме ко је од шофера тражио да укључи велике фарове аутобуса и да их управи баш на нас двоје, док смо долазили из мрака. Није ваљда то твоја монструозна идеја била?
- ЗВРК: Ма не. Шта ти пада на памет. Мени је долазило да у земљу пропаднем због бруке да се моја рибица нашао у мрежи баш мог најбољег друга... То са светлом је мангупски, чисто шоферски трик био.
- ТОП: Добро да сам данас, макар четврт века касније сазнао да то није била твоја подмукла замисао.
- ЗВРК: (*после извесног размишљања, одушевљено*): Ал’ је ова твоја Кристина рибизла ипо. Ух, какво парченце. Па, оне њене сике бого мој! Бар да то нисам видео...
- ТОП: Ти Зврко баш знаш да утешис човека. Како само успеваш да нађеш

праву реч. И то баш у одговарајућем тренутку...Одох ја ипак у хотел. Ај'д
здрави!

*(Топ се диже са свога лежишта, дохвати своју ташну и одлази. Звек не
покушава да га задржи).*

ЧЕТВРТА СЛИКА

Обична судница општинског суда. За судијским столом седи судија, а са његове леве и десне стране по један поротник у зрелим годинама. Са леве стране гледано од судијског стола седи Кристина, а са супротне, десне стране Топ. Судија отвара расправу и даје реч господину Топаловићу.

ТОП: Остајем у свему при поднетој тужби. Немам ништа друго да изјавим.

СУДИЈА (*обраћајући се туженој*): Пошто се, по сада важећем закону, приликом развода брака више не утврђује постојање кривице, о делу тужбе који третира наводну вашу прељубу не морате да се изјашњавате. Само да ли прихватате развод брака или не...

КРИСТИНА: Али ја бих ипак желела да се изјасним о свему што се у тужби наводи. Ако дозволите, молим вас.

СУДИЈА: Па добро, ако баш инсистирате. Пошто ми је ово данас последња расправа бићу стрпљив да вас саслушам. Изволите. (*Он се заваљује у своју фотељу, руку прекрићених на грудима и благо забачене главе.*)

КРИСТИНА: (*тешко изговарајући реч по реч*): Све што је наведено у тужби је тачно, али није тако као што изгледа.

СУДИЈА: Како то – све је тачно али није тако?

КРИСТИНА: (*нестрпљиво*): Очигледно морам то мало издаље. Видите, пре него што сам се удала за Томислава имала сам и друге младиће, са којима сам се забављала или како се то већ каже, са којима сам излазила. Сви су они у мене гледали као у богињу. Неки други мушкарац ме није смео ни погледати. Мој пратилац би направио сцену, долазило је и до физичких обрачуна...

СУДИЈА: А ви сте, изгледа, уживали у тим инцидентима?

КРИСТИНА: Било је то мало компликованије. Некако противречно сам се осећала. Са једне стране била сам срећна, јер сам те изливе љубоморе мојег дечка доживљавала као несумњиву потврду његове љубави, а истовремено сам се и прибојавала да се ти испади не измакну контроли. Некад би мене мој младић оптуживао да сам својим понашањем изазвала те нападне удвараче са стране, па би ми прилепио и по неки шамар, који ме, за дивно чудо, није ни најмање болео. Напротив, била сам срећна што је и тим шамарима показивао колико му је стало до мене. Што се боји да ме не изгуби. Нека је и посесиван. Није важно. И иначе желим да некоме припадам. Не патим за слободом. Она ми није циљ. Желим да живот проведем у златном кавезу са човеком којег волим. Да знам да имам некога ко је спреман да се бори и жртвује за мене. Да буде мој доживотни заштитник, па и господар... Ма, и тамничар. Зашто не. (*Уздихне*)

А онда сам упознала њега, мог садањег мужа, Томислава. Лудо сам га заволела одмах чим сам га први пут угледала. За мене више нико на свету није постојао. *(Са сетом у гласу)*: Али он је био некако равнодушан. Никад нисам била начисто шта мисли, шта осећа, да ли ме воли. Ни знака неке љубоморе. Питала сам се да ли је тако нешто могуће. А ако јесте да ли је нормално. Тај догађај са улцињске плаже у тужби је тачно описан. Ја не могу да замислим ниједног другог човека који би се исто тако понео. Да оде да плива док мене по целом телу масира и милује својим прстима неки други мушкарац! Удварац! И још да остане у мору тако дуго, да је већ сунце почело да залази, па се преполовио број других купача. Већина је спаковала своје сунцобране и лежачке, па отишла на туширање. Томислав се тек тада појавио мртав ‘ладан. Могла сам до тада да извршим прељубу да сам хтела. А он, ни речи.

Никаквог коментара. Као да се ништа није десило. *(Пауза. Затим гласно, као неки прекор, протест)*: Зар онда није природно што сам почела да сумњам да ме он уопште воли. Да му је иоле стало до мене. Што значи да ми тада само преостаје да чекам када ће да ме напусти и препусти својој судбини. Требала је, значи, само да се појави нека друга жена, која ће му бити привлачнија, па да нестане. Као фатаморгана. А ја онда остајем сама, као употребљена и одбачена салвета. Нека хвала. Пошто сам јој се поверила, моја нешто старија колегиница на послу, Вера, која има сина тек пар година млађег од мене, сковала је тај план. Њен син Владимир требао је да одглуми мога тобожњег љубавника. Он ипак није хтео одмах да пристане. Чинила му се мало превише ризична та улога швалера. И то на очиглед љубоморног мужа. Једва сам успела да га убедим да је мој муж оперисан што се тиче осећања љубоморе. Па ипак да бих тог трапавог, тобожњег заводника, охрабрила морала сам га подмити са триста еура на име летовања у Грчкој, с тим да његова мамица за то подмићивање не сазна. Тако се десило то што је тачно описано у тужби. Дакле, опажање тачно, закључак погрешан. Да постоји могућност доказивања Владимир би ово што тврдим посведочио, као и његова мајка Вера. Овако ми само преостаје да молим Бога да ми мој драги муж поверује. Али и ако га изгубим, није важно. *(јеца)* Важније ми је што сам открила да није баш сасвим равнодушан, како се правио, и како ми се чинило да јесте. *(Загрцне се, наставља да јеца)*. Срећна сам што видим да и он мене воли као и ја њега, и од тога ћу да живим до краја живота. *(Потекле су јој сузе, вади из ташне марамицу, брише нос и сузе, па наставља, плачући)*: Али између мене и тога дечка није ништа било. У питању је само чиста глума... Уосталом, да сам заиста хтела да преварим мужа зар бих то учинила на такав начин и то у тренутку када сам баш очекивала да он треба да се појави? *(У судници је настала гробна тишина. Сви су некако потресени. Дактилографкиња и жена поротник отварају своје ташне, ваде и употребљавају марамице)*.

СУДИЈА (*као да се тек пробудио и још се није расанио свој упитни поглед упрвља на Топа*): Чули сте тужену. Шта имате да изјавите? (*Пошто тужилац и даље ћути, као да се колеба, судија наставља*): Мислим да би било добро да сада направимо паузу, да мало размислите о овоме што смо чули, па да се тек затим одлучите...

ТОП: (*усправља се и чврстим, одлучним гласом, као да се нечега присетио*): Рекла је да је, због магле на подгоричком аеродрому, како је јављено преко телевизије, очекивала да дођем много касније, односно да није било извесно када ћу да се вратим кући. Та ситница њену добро срочену и још боље одглумљену причу не чини баш много вероватном. Дакле, остајем при тужбеном захтеву за развод брака.

СУДИЈА (*обраћајући се Кристини*) Ето, чули сте. Прихватате ли развод брака или не?

КРИСТИНА (*са неком тешком горчином у гласу*): Не видим шта ми друго преостаје. Прихватам (*плачући*).

ПЕТА СЛИКА

Дневна соба у стану код Кристине. Већ описани амбијент. Поред кафе сточића седе Кристина и Зврк. Он у руци врти празну шољицу од испијене кафе. Кристина је обучена у плаве фармерке и широку мајицу од грубог, крупно плетеног памучног сукна, са исто тако широким али краћим рукавима, који досежу тек нешто мало испод лакта. И у тако широкој блузи оцртавају се њене округле, чврсте груди.

ЗВРК (*пажљиво проматрајући Кристину како би уловио и најмању њену реакцију, говори полако вагајући сваку своју изговорену реч*): Он пати. По цео дан седи крај телефона све у нади да ћеш да га позовеш. Смршао је. Потпуно се изобличио.

КРИСТИНА (*жели да делује чврсто и одлучно*): Он је тражио развод, а не ја. Добио је то што је хтео. Зашто онда има да пати. Уосталом, он зна број мојег телефона, па може и он да позове мене. Ако хоће.

ЗВРК: Не поверава се он мени баш сасвим али чини ми се да би се он теби јавио само се боји одбијања...

КРИСТИНА: Па то, та бојазан, још више важи за мене. Јер понављам, он је тражио развод...

ЗВРК: Човек може и да погрешити. Поготово када га обузму емоције. А кад се мало охлади онда се чуди шта га је снашло. Шта ми је то требало. Тако ти је то... (*Подужа пауза. Ћутање. Напокон, Кристина се диже из фотеле, приђе плакару и отуд извади неку повећу, напуњену, најлонску кесу па је стави поред фотеле у којој Зврк и даље седи. Она га гледа одозго из стојећег положаја без речи и он схвата да је време за посету истекло. Лењо и очигледно нерадо се диже.*)

КРИСТИНА (*показујући на најлонску кесу*): Ево ту су му најнужније ствари, које је тражио да му донесеш. Мада не знам зашто није сам дошао по њих него шаље тебе. Не мора да се боји неког интимизирања са моје стране. Ми смо разведени и то ћу да поштујем. Али не морамо да зазиремо једно од другог. Нисмо дивљаци.

ЗВРК (*несигурним гласом, замуцкујући, као да се колеба*): Па, (*отегнуто*) кад је већ тако дефинитивно између вас, можда бисмо нас двоје могли... (*пауза*) понекад да се видимо... (*Он бојажљиво хвата Кристинин поглед и одмах обара свој. Гледа у тепих испод себе*).

КРИСТИНА (*триумфално, уз осмех*): Хвала, али желим сада неко време да мало уживам у самоћи, коју ми је судбина тако великодушно подарила. (*Затим кокетно*) Мада никад се незна. Али не сада. Не одмах сада... (*Она прилази излазним вратима и отвара их. Зврк јој љуби надлактицу у поздрав и одлази*)

ШЕСТА СЛИКА

Цвећарска радња. Зврк разгледа разноврсно цвеће изложено у венцима и букетима ради продаје. Изabrao је букет црвених ружа. Услужује га млада, симпатична продавачица цвећа. Зврк јој пружа папирић на којем је исписана нека адреса.

ЗВРК: Молим вас да овај букет ружа доставите овој дами на означеној адреси. Она не сме знати ко то шаље. Засад. Иначе, на ту адресу сваких седам дана и то истог овог дана у недељи и у исто време достављаћете јој по исти овакав букет свежих, црвених ружа. Дакле, за месец дана укупно четир букета. Ево одмах да вам то платим, унапред. *(Вади новац и плаћа)* Она мора да излуди од радозналости ко јој то тако анонимно шаље. Кад извршите ове четир испоруке, дакле после месец дана, ја ћу доћи да јој пети букет однесем и предам лично.

ПРОДАВАЧИЦА *(уз осмех):* Баш сте округли. Признајем да бих ја на њеном месту пошандрцала од радозналости...Ипак, мислим да је добро смишљено. Али шта ако пита ко то шаље?

ЗВРК: Рећи ће те да не знате односно да вам је забрањено да било шта кажете, па и да опишете као изгледа наручилац. Професионална, пословна дискреција, реците...

СЕДМА СЛИКА

Већ виђена дневна соба у Кристинином стану. Она је изузетно дотерана, обучена у тамно сиву, дугу, свилену хаљину на бретеле. Врат, део груди до самих тамних кругова око брадавица и леђа су јој голи. На трпезарском столу који се налази у продужетку дневне собе, упаљене су две свеће, лојанице. Ту је и торта и флаша шампањца. Просторија је дискретно замрачена. Иначе, Кристина је наомирљива и као спремна за излазак, односно неку свечаност. Чује се звоно на улазним вратима. Појављује се Топ. Он је такође свечано обучен у тамноплаво одело, са белом кошуљом и свиленом, светлосивом једнобојном краватом. Кристина га дочекује раширених руку. Грле се и љубе, страсно у грчу. То траје. Напокон се раздвајају, задихани. Он јој пружа повећу бомбоњеру. Она је одлаже на кауч и атакује поново на њега грлећи га и љубећи. Из кухиње се чује звонце. Електрични штедњак јавља да је печење готово.

КРИСТИНА (задихано): Ево кухиња зове. Нестрпљива сам када си ти у питању, па ћемо вечеру и пиће оставити за касније. Само да искључим штедњак. *(враћа се из кухиње и поново грли и љуби Томислава који јој скида хаљину уз коментар).*

ТОМИСЛАВ: Цабе си се облачила. *(пошто је са жене скинуо њену хаљину и пребацио је преко наслона једне од фотеља узима Кристину на руке и лако као перце односи је у спаваћу собу. Из те собе убрзо допиру нека мрмљања карактеристична за оне који воде љубав, њени крици и дахтање жене која је у екстази. Ти крици су све јачи и јачи, да би после десетак минута досегли врхунац а затим сасвим утихнули. Отуд се после извесног времена враћају загрљени Кристина и Топ. Она је у некој сатенској, широкој белој, провидној спаваћници, он у белој кошуљи без сакоа и кравате. Из раскопчане кошуље црне се његове рутаве груди. Он једном руком која му је слободна покушава да закопча кошуљу на прсима, али не успева).*

ТОП: *(пошто су сели за сто врло расположено):* Морамо се поново венчати, па развести да бисмо још који пут доживели овакав фантастичан секс. Него, бојим се да смо били нешто превише гласни. Шта ће комшије да кажу. Можда су већ позвали полицију...

КРИСТИНА (шеретски, љубећи га): Што се тиче комшија, ко их шиша. Она удовица Наташа испод мојег стана тако мени приређује аудио секси сеансе скоро сваки дан, као да ми пркоси. Јер рачуна да сам у кризи, да немам мушкарца, пошто сам разведена. Нека сада она мало мени завиди. А у вези поновног венчања па развода, да ћу тиш. Језик прегризо. Ипак, како се током ове две године брака, дакле раније, док смо још били заједно, никад ниси сетио да ми пошаљеш букет свежих, црвених ружа. И то тако анонимно. Баш романтично. Зар је требало да се разведемо, па да откријем ову твоју сентименталну црту карактера.

ТОП (искрено изненађен): Какав букет ружа? Незнам о чему то ћапраш...

КРИСТИНА (одлично расположена, штипајући га за образ): Добро, нећеш ваљда сада када је игра већ откривена, да и даље изиграваш неког тајанственог,

непознатог пошиљаоца цвећа...*(одједном скочи)* Ух, моја вечера!
(одскакута у кухињу) Извини, мораћу да затворим врата како се мирис из
кухиње не би ширио по целом стану (*и заиста затвори кухињњска врата
за собом*).

ТОП *(пошто је остао сам и прошетао по соби, видно изненађен, у једној повећој
вази угледа огроман букет свежих црвених ружа, па показујући у то цвеће
прстом, прсну у смех и као да говори самом себи)*: Невероватно! *(Вади из
џепа мобилни и тупка број, затим одушевљено)*: Хеј Зврчко, можеш ли да
замислиш где сам? Кристина ме позвала да ми се захвали на букету ружа
који сам јој тобож анонимно послао. Чак је ишла тако далеко да је сама
себи купила букет ружа само да би имала неки изговор да ме позове.
Капираш! Хало! *(Забринута)* Шта ти би човече! Хало, хало...*(Напокон
искључује телефон и враћа га у џеп. Затим тихо, за себе)* Баш је
другарчина. Толико се обрадовао да није могао да дође до речи. Занемео
јадничак.

ТРОЈСТВО

ПРВА СЛИКА

Дневна соба у стану код Кристине. Она је обучена у белу, широку и дугу венчаницу. Топ је уноси у стан на рукама. Обоје су одлично расположени. Топ је спушта, одахне и они се страсно, дуго љубе стојећи на средини собе.

ТОП: Баш добро што смо откачили кумове. Да најлепше тренутке проведемо сами.

КРИСТИНА (*врло весела*): Драги, ова реприза је испала лепша него премијера.

ТОП: Само да нам то не пређе у навик, па да наставимо тако да се разводимо и поново венчавамо, као онај блентави пар о којем је причао матичар.

КРИСТИНА: Стварно, мало превише шест пута да се венчавају и разводе!

ТОП: И то последњи, шести пут истога дана се развели и одмах затим и венчали. Каква ли је то чудна драма морала бити.

КРИСТИНА: Боље да си рекао комедија...

ТОП: Можда им се допало да што чешиће проживљавају оно што се зове медени месец.

КРИСТИНА (*љубећи га*): Само ми смо то паметније други медени месец конзумирали пре овог другог венчања. А и потрајао је, што јест јест. Почев од оног дана када си ми анонимно послао онај букет црвених ружа, па све док нам нису нашли слободан термин, за овај други излазак пред матичара...

ТОП: Хеј, ти никако да избијеш из главе тај букет црвених ружа, који си сама себи купила, да би имала изговор како да ме позовеш (*смеје се грохотом*)...

КРИСТИНА (*озбиљно љута*): Слушај, та твоја шала није ни мало шаллива. Ја да сам купила сама себи букет ружа да бих имала изговор тебе да позovem! Па да ли си ти нормалан? То што си сам себи на плећа натоварио толико бреме самољубља и вечито га теглиш кроз живот, то је твој проблем. Али што при томе мене понижаваш и вређаш, приписујући ми неке приземне, тобож лукаве потезе, то постаје неподношљиво. Да ли се ти то стидиш да признаш да си себи дозволио неки леп гест, да ми искажеш своју љубав.

ТОП: (*помирљиво*) Али не. Само сам мислио да љубав мора да почива на истини.

КРИСТИНА: На твојој варијанти истине, хоћеш рећи? На твојој гнусној лажи, којој никако да уочим неку рационалну сврху...Мора да си ипак глупљи него што сам могла и да помислим.

(Кристина ћутке одлази у собу и за собом затвара врата. Чује се да је окренула кључ у брави).

ТОП: Да ли то значи (*довикује окренут према затвореним вратима*) да поново треба да одем у хотел на спавање.

КРИСТИНА (*кроз затворена врата из собе*): Ма, носи се...

*

Јутро је већ одмакло. Кроз прозор се пробијају зраци преподневног сунца, чинећи златасту, широку траку која пада на кауч на којем полуобучен, у неком џемперу спава Топ, покривен модрим, фланелским ћебетом. У стан

улази Кристина, носећи у једној руци зембиљ са младим луком и заленом салатом, а у другој букет свежих, црвених ружа. Она ставља руже у повећу вазу на ониском столу, ситуираном на средини собе, таман пред очима Топа који се буди. Он трља очи, гледа са неверицом то што му се налази пред очима и буновно пита жену.

ТОП: Колико је то сати?

КРИСТИНА: Шта, ниси отишао у хотел! Значи ипак ти је лепше овде код мене, па макар и у дневној соби на каучу, уместо у брачном кревету. Него, чини ми се закаснићеш на посао...

ТОП: Добро, нисам баш толико откачио, па да заборавим да је данас недеља. А ти видим, поранила...

КРИСТИНА: Да, и по оној ко рано рани две среће граби..

ТОП: Да видим, не знам која је прва, а друга треба ваљда да је овај букет ружа. Нећеш надам се тврдити да сам ти и овај букет ја купио.

КРИСТИНА: Нећу. Али и даље остајем при томе да ни онај претходни, који је већ увенуо, нисам ја сама себи купила, како си ти тврдио.

ТОП: Не, онај први сам ти заиста ја купио и анонимно ти послао, *(кроз смех)* како си и сама врло луцидно закључила. Мало сам се шалио, порицањем те чињенице. Признајем неумесно. *(узбуљивши се)* Извини...

КРИСТИНА *(самоувереним, чврстим тоном)*: Ова твоја иронија сада је потпуно неумесна. А твоја претходна тврдња да сам сама себи купила букет ружа, како бих имала повод да те позовем, да бих ти се захвалила на пажњи које није било, је чиста глупост. Могао си да прихватиш, макар ћутке, сјајну прилику која ти се указала да моју тврдњу само игноришеш, па да у мојим очима изгледаш финији, него што си уствари. Напротив, понео си се, не као мушки шовиниста, него као неки пубертетлија, упорно тврдећи да ниси ти послао то цвеће. Као да је то највећа бламажа за једног мачо мужа, како изгледа самог себе видиш... И сада кад сам напоскон утврдила о чему се заправо ради, ова твоја закасна, иронична тврдња или признање да си ми ипак онај први букет ти купио, је баш увредљива. Делује као повлађивање размаженом, наивном детету...

ТОП *(разочарано)*: Значи, шта год овог момента учинио, погрешно је.

КРИСТИНА: Управо је тако. Нажалост. Сада пошто сам од цвећарке напоскон успела да исчупам ко ми је анонимно послао то цвеће.

ТОП *(из лежећег положаја нагло скочи у седећи, па у стојећи, ухвати Кристину за надлактице, дрмусајући је, веома радознао)*: Па, ко ли је тај плашљиви Казанова? Горим од радозналости да то чујем.

КРИСТИНА *(уз тајанствени осмех)*: Мало сутра ћеш то од мене да чујеш. Додуше, ни ја сама нисам чула никакво име. Само опис. А тај опис, будући да је веома оригиналан, не оставља никакве сумње. Могу ти само рећи да је тај незнацац наручио четир букета црвених ружа, који су требали да ми буду испоручивани сукцесивно, сваке седмице по један. И то тачно одређеног дана и у исто време, с тим да ја не смем знати ко ми то шаље. Пети би ми он сам донео. Али нешто се десило, па је већ после прве испоруке повукао наруџбину и повратио унапред плаћену цену...Ето, толико можеш да знаш.

ТОП (*веома заинтересовано*): Добро, дај ми сада тај оригинални опис, (*затим строжим скоро претећим тоном*) дај опис!

КРИСТИНА (*смирено, замишљено, изговарајући полако реч по реч*): Не бих ти дала тај, такозвани, фото-робот тога анонимног пошиљаоца цвећа, како ми га је нацртала она цвећарка, ни да ме ставиш на инквизиторске муке. Ни да ми прети средњевековна казна спаљивања на ломачи. (*Од среће озареног лица*) Дивно је знати да постоји мушкарац, који ме обожава, и што ми то ставља до знања на тако суптилан, романтичан начин...

ТОП (*замисљено, са прстом на уснама*): ...”после прве испоруке повукао нарудбину..” Пошто нас је на свој неспретни начин, ненамерно, помирио (*смеје се грохотом*). Ма, дај ми тај опис да одем да се захвалим човеку. Ипак је он уложио изванредан напор да би нас помирио (*смеје се и даље*), па се чак изложио и трошку зарад наше среће. Мада му мотиви нису били баш тако себебични, па ни часни. Објективно заслужује захвалност.

КРИСТИНА: Баш си грозан (*одлази у кухињу да спрема ручак*).

ДРУГА СЛИКА

Брачни пар, Топаловић вечера за трпезаријским столом који се налази у продужетку дневног боравка. Ћуте. Чује се само повремено звецкање прибора за јело.

КРИСТИНА: Знаш Томиславе, сва ова последња догађања некако ми показују да у нашим међусобним односима нешто не штима.

ТОП: *(прилично изненађено док му је залагај застао у устима, пошто је престао да га жваће, а комад меса набоден на виљушку остао да виси у ваздуху):* Како то мислиш “нешто не штима” *(имитира њен глас)* као да је у питању аутомобилски мотор *(смеје се)* или клавир којем је потребан клавирштимер.

КРИСТИНА *(замисљено)*: Да управо тако, као да је нашем браку потребан баш неки клавирштимер...

ТОП *(подругљиво)*: Е, то онда треба да је већ мало озбиљнија ствар. Не мислиш ваљда неки спољни момак, заводник, стидљиви пошилјалац цвећа *(смеје се)*?

КРИСТИНА: Не знам. Ипак, некога ко се тако ненаметљиво, нежно, удвара жени преко букета црвених ружа, не могу да замислим као самоувереног грубијана, галамцију, који је сам себи довољан...

ТОП: Нећеш ваљда рећи да сам ја такав један грубијан, сам себи довољан.

КРИСТИНА: Наравно, не могу ништа да кажем јер не познајем друге мушкарце. Јер си ми ти једини. Први и последњи. О односима између других супружника знам само оно што сам могла да видим у филмовима или да прочитам у романима.

ТОП: Па, шта је то што си видела у филмовима и прочитала у романима, а да ниси нашла у нашем браку?

КРИСТИНА *(дубоко замисљена, тихо као да говори самој себи)*: Не знам, не могу то баш сасвим јасно да дефинишем. Али хајде да покушам. Ето, на пример, ја ти приђем, провучем прстима кроз твоју косу, пољубим те, помилујем те, а ти и даље си некако одсутан. Ако ме баш не одгурнеш од себе као досадну муву, узмеш ме у наручје, однесеш на кревет, повалиш ме на леђа, увалиш се у мене, као да отаљаваш неку, не баш много пријатну, дужност и одлазиш. Настављаш да читаш своје омиљене новине тамо где си прекинуо или да гледаш пренос утакмице, као да се ништа изузетно и пажње вредно није десило. Укратко, нема нежности, нема миловања у нашим међусобним односима. То је нешто што ми се чини да нам недостаје.

ТОП *(самосвесно са триумфом у гласу)*: Барем се не можеш пожалити да ти недостаје мушкарчина, пастув у кревету. Зар то није оно за чим чезне свака нормална жена?

КРИСТИНА: Па, да ли си био такав и у сексу са другим женама.

ТОП: Наравно. Какав би другачији могао да будем?

КРИСТИНА: Мислим на пољупце, миловања, предигру, узвраћање нежности и ону немушту али тако уочљиву захвалност, која блиста у зеницама, после полног односа и доживљеног заноса...

ТОП: Када ћеш да се спустиш мало на земљу, драга моја. Ја сам имао тежак живот, студије уз рад и борбу за голу егзистенцију, затим стицање неопходног пословног успеха и реномеа, трка за каријером... И ти онда дођеш да ми

- причаш о неком пренемагању са женама. Није ту било места ни времена за неко циле-миле. Уосталом, те жене које су ми помагале да стишам буру у мошницама, ни саме нису патиле за неким, дугим пољупцима и нежним миловањима. Било је то просто спаривање, уваљивање, пражњење...
- КРИСТИНА: Добро, када ти обавиш то твоје уваљивање, како си се изразио, да ли је било неке реакције тих жена. Како су се завршавале те ваше гимнастичке сеансе, као да сте у некој теретани, дизачи тегова..
- ТОП: Па, без лажне скромности могу рећи да су ми одавале признање. Неке се чак и дословно, изричито захваљивале... Једна је, сећам се, љубила моју чврсту, позамашну мушкост, заливајући је сузама и говорећи: благо оној која ће ово парче моћи да има на располагању и да у њему свакодневно ужива. Ето ти си испала баш та срећница, којој је та јадница, вероватно ускраћена у односу са другим, такозваним мушкарцима, завидела, мада те није познавала.
- КРИСТИНА (*са гадљивом гримасом на лицу*): Одвратно! Фуј! Боље да то нисам чула.
- ТОП: Па, сама си тражила.
- КРИСТИНА: Наравно. Боље да нисам. Копала сам по муљу, надајући се да ћу ископати неки драгуљ, а набасала сам на смрдљиву жабу, крастачу.
- ТОП: Па, теби драга моја није потребан мушкарац него жена, лезбејка, са којом би могла само да се мазиш, до изнемоглости.
- КРИСТИНА (*веома заинтересовано*): Стварно? А шта је тачно то? О томе сам слушала и читала, али нико ми још није објаснио шта то заиста подразумева. Причај ми о томе. Ти си при откривању животних тајни тако сурово реалан. Нико ти није раван.
- ТОП: Јесте, па да ми опет приговараш да сам ти уместо сјајног драгуља, којем се очигледно надаш, ископао жабу крастачу.
- КРИСТИНА (*нестрпљиво*): Немој да си такав. Хајде причај ми о тим женама које међусобно воде љубав, без мушкараца. Молим те. Причај, (*нестрпљиво*) причај, причај...
- ТОП: Ма, то нису никакве жене, то су монструми. Изопачена бића. Сада је стварно доста ћапрдања. Хајд'мо на спавање. Сутра се ради.
- КРИСТИНА: Видиш какав си. Никад ми не пружаш оно што желим. Па, ни када је у питању пука радозналост, као ово сада.
- ТОП (*са досадом, зевајући*): Хоћеш да ти причам о гадостима, изопаченостима, тамним странама живота, само да би касније могла да ми пребацујеш, како сам сурово реалан, када су те ружне ствари у питању.
- КРИСТИНА: Зар је то баш тако ружно?
- ТОП (*нестрпљиво*): Ружно, него шта. Зашто си помислила да није ружно?
- КРИСТИНА: Па, ако ту има неке нежности, миловања, значи да те жене у тим међусобним односима налазе нешто привлачно, лепо... Иначе, зашто би то радиле?
- ТОП: Твоја радозналост као да нема границе. Шта мислиш, како је мени када ме тераш да ти причам о ономе што не одобравам, што презирем и о чему не могу да мислим без гнушања. Зар ти је баш стало да будеш неподношљиво досадна?

КРИСТИНА: Неподношљиво досадна! Смета мушкарчини моја радозналост, наивност, непознавање животних тајни, које се њему не свиђају, али он је себи дозволио да кроз њих прође. Јер постоје... Зашто си онда ступио у брак са неискусном девојком? Зашто се ниси оженио са неком од оних које се баве такозваном пословном пратњом. Оне све знају, о свему су обавештене из прве руке, па не би морале да ти досађују оваквим питањима, као што су ова, моја...

ТОП (*пошто је употребио салвету, обрисао уста, одгурнуо испражњен тањир испред себе, завалио се у столицу, доброћудно*): Добро, нека ти буде. Хајде питај све што желиш.

КРИСТИНА (*разочарано*): Више ништа не желим. Ако ме нешто буде интересовало наћи ћу начина да то сазнам и без твоје помоћи...

ТОП (*помирљиво*). Опрости, нисам хтео да те нервирам. Само покренута тема за разговор ми не одговара. Било би другачије да је твоја радозналост окренута нечему другом, што и мене интересује.

КРИСТИНА: Као да човек може да бира врсту радозналости. Оно што ће га заинтересовати.

ТОП: Разумем. Зато сам те и молио да ми опростиш.

КРИСТИНА (*после краћег размисљања*): Не, ја тебе треба да молим да ми опростиш. Није то баш тако важно што сам хтела да знам. У праву си, мили, што кажеш да те одвратне ствари неби ни требало да ме интересују. Ево, већ ме више не интересују. (*Дигне са својег седишта, прилази мужу који и даље седи, грли га одпозади и љуби овлаш у образ, па купећи са стола употребљене тањире, наставља уз осмех*): Да ли би мушкарчина, мој ненадмашни пастув, био тако добар да се мало спусти на земљу и да ме удостоји своје помоћи у распремању стола и прању посуђа? Или мисли да то неби било у складу са његовом мачо улогом за коју сматра да му, по природи ствари, припада?

ТРЕЋА СЛИКА

Топ и Кристина су у брачном кревету, покривени до браде лаким покривачем. Она лежи опуштено и прилично одсутно, на леђима, бесциљно загледана у плафон. Он на својој левој страни, окренут према жени. Испод покривача се примећује да својом десном руком претражује и милује њено тело. Одједном, он се диже у седећи положај голог горњег дела тела са којег се свукао покривач и веома љутито гледа у Кристину.

ТОП (*бесно*): Добро, шта сад ово треба да значи? Где је нестала она бујна шумица кроз коју сам волео да лутам и да ловим ону дивљу зверчицу, која ме је увек спремно, изазивачки чекала на пропланку.

КРИСТИНА (*кроз смех*): Па ето, вучица више неће да се скрива. Охрабрила се и чека свога омиљеног ловца, на чистини.

ТОП: Зар није требало претходно да ме питаш?

КРИСТИНА: Не. Зашто бих. Није у питању твоје тело него моје. Ако нисам господар свога, сопственог тела, шта ми онда преостаје. Зар мислиш да ја немам ни такво, минимално, право избора.

ТОП (*замишљено*): Добро, али онда ми барем објасни: чему таква изненадна промена?

КРИСТИНА (*равнодушно*): Не знам шта очекујеш од мене. Нема ту ништа нарочито да се објашњава. Мрзим длаке. Ето то је сво објашњење...

ТОП: Па, да ли то онда, да бих теби удовољио, треба и ја да своје руно острижем. Или да се, недај боже, депилирам бррр... (*стреса се од помисли на могуће болове при замишљеној депилацији*).

КРИСТИНА (*смејући се*): Не би вредело. Јер ти си, драги мој, длакав изнутра. А ту никаква депилација не помаже...

ТОП (*пошто се поново спустио под покривач и испод чаршавица пригрлио и привукао к себи жену*): Дођи овамо Црвенкапице моја, да ти твој страшни вук покаже зашто је тако длакав, зашто му је тако велики нос и зашто су му неки други екстремитети одговарајућих, позамашних димензија (*обоје се смеју. Он мумла и режи, она подврискује, тобож уплашена је*).

ЧЕТВРТА СЛИКА

Брачни пар Топаловић лежи у кревету испод покривача. Он је на леђима са рукама под главом, блене у плафон. Она лежи на својој десној страни и левом руком га милује по, од зноја, орошеном челу, намешта му шишке, с времена на време га пољуби у образ, преко ока, ушне шкољке... Обоје тешко дишу али су срећни.

ТОП (*шмркће, удише, њуши женин врат*): Хеј, какви су то нови мириси? Чему сад још и то. Све једно изненађење за другим...

КРИСТИНА (*одушевљено*): Зар ти се не свиђа мој нови парфем?

ТОП: Свиђа ми се, али не тако као твој природни мирис. Природни мирис твога заносног тела је мој омиљени, ненадмашни парфем, какве није могуће наћи у Диоровој колекцији...

КРИСТИНА (*привијајући се још чвршће уз мужа, изненађено*): Па, ти мили умеш да будеш баш галантан. Само то ти тако ретко полази за руком. А ја као жедна, од дуге суше испуцала земља, никако да дочекам коју кап кише.

ТОП (*самуверено*): Па, познато је да човек мора претходно да осети глад да би могао да ужива у својој, омиљеној храни. Зар ниси чула за онај случај човека који је данима трпео несносну жеђ, само да би на крају доживео врхунац задовољства у гашењу огромне жеђи.

КРИСТИНА (*разочарано*): Не, ја сам чула за неку другу причу. Да би се појавио апетит потребно је почети са жвакањем...

Кристина погледа на свој ручни сат и усправи се у седећи положај.

КРИСТИНА: Морам да се дижем.

ТОП (*изненађено*): Шта ти би? Куда се то журиш?

КРИСТИНА: Па, данас је четвртак. Зна се, на реду су уобичајени “женски разговори”. Оне моје школске другарице, торокуше, мора да су се већ окупиле код “Мажестика”, па се чуде зашто ме нема. Шта ме је спречило да се тамо појавим.

ТОП (*славодобитно*): Наравно, кад нису те среће да имају овако сјајан разлог за спреченост, па да могу да закасне као ти.

КРИСТИНА (*смејући се*): Опет ти по свом. Твоја разметљивост заиста нема границе. Мада ми није јасно да ли ти стварно имаш тако високо мишљење о себи или се само правиш важан... (*Она се диже из кревета и брзо се облачи, чешиља и пред великим огледалом, шминка се*).

ТОП (*замишљено, полугласно, као за самог себе, а гледајући у жену*): Никако ми није јасно што се тако дотерујеш за излазак у женско друштво. Чак облачиш и неки црни, секси веш. Да ли ви то тамо играте неки стриптиз? И уопште, откуд толика промена за само неколико протеклих дана?

КРИСТИНА (*уз загонетан смешак*): Да ли ја то овде имам неког Шерлок Холмса за мужа? (*Љуби га овлаш у образ и лако скакућући на високим потпетицама одлази из стана, пошто је претходно, код излазних врата погледавши кокетно преко рамена мужа, који је још на кревету у полулежећем положају, прстићима са маникираним ноктима, махнула му у поздрав*).

ПЕТА СЛИКА

Трећеразредна кафана, ђумез. За простим столом, међу иначе ретким гостима, седе Топ и један, његових година непознат, веома неугледан човек, са качкетом на глави. Он тај качкет не скида ни током седења за столом. Прилази им конобар мрзовољног израза лица, као да га боли зуб. Он ћутке гледа своје госте. Као да је нем без поздрава и без речи чека наруџбину. Топ наручује виски, незнанац пиво.

ТОП (*пошто је отпио гутљај из чаше коју је конобар управо спустио на сто без речи*): Дакле, господине Њушкало, на чему смо? Приберите се, па све потанко да чујем. Разговорно и полако. Да видим да ли ће те успети да оправдате свој енормно велики хонорар.

ЊУШКАЛО (*игнорише чашу и своје пиво натече из флаше, а затим*): Не знам, нисам имао намеру да почнем од краја, али пошто поменусте мој тобож енормно висок хонорар, мораћу да вас додатно онерасположим. Погледајте мало на шта сада личе ове моје фармерке. (*Топ се нагиње преко стола, гледа и коментарише*).

ТОП: Па видим, прљаве су, некако зеленкасте и поцепане. Али какве то има везе са извештајем који ми дугујете.

ЊУШКАЛО: Е, па има и те како везе. Јер, да се нисам верао уз то стабло старог храста, како бих могао да звирнем кроз осветљен прозор на првом спрату зграде, не би било ни мојег извештаја, који сте управо поменули. То је ваш додатни трошак. Дакле? (*Он свој водњикави поглед упитно упире у Топ*).

ТОП: У реду, у реду, само нека буде резултата. Ја, као што смо се већ договорили, не плаћам сам рад, него резултат. Дакле, хоћу ли напоскон да чујем резултат тога твог мајмунисања по дрвећу, Тарзане?

ЊУШКАЛО: Чућете, чућете и те како ће те чути. Само не знам да ли ћу моћи да вас обрадујем. Дакле, није био у питању мудроња, него риба! Шта кажете на то, а? И то не било каква, него плавуша, прва лига! Као авион, џамбо џет.. (*Он као прави драматург, оклева са наставком приче, како би радозналост и напетост саговорника достигла свој врхунац*).

ТОП (*нестрпљиво*): Ајде де, смањи доживљај и испљуни напоскон то што си видео.

ЊУШКАЛО: Из мојег положаја, на једној подебелој грани тога храста, видео сам да њих две стоје на сред собе, грле се и љубе. И то у уста, онако језицима, баш страшно... Просто да не поверујеш. И једна другој скидају хаљину, брусхалтер, гаћице и да не набрајам. Спремају се као за купање на некој нудистичкој плажи. И баш тада, гле чуда, мада је то тако уобичајена појава овде код нас, угаси се светло. Нестало струје у целом крају. Проклета рестрикција. Да ли сам довољно видео?

ТОП: Јеси, јеси. Довољно је (*мрмља себи у недра, скрхан и збуњен*).

ЊУШКАЛО (*пословним тоном*) Тудомишем да нисам плаћен да изводим закључке, него само да презентујем чињенице. Али ипак, усуђујем се рећи да, како се мени чини, даме су само међусобно размењивале гардеробу. То се дешава. Женска посла.

ТОП: *(крајње нерасположен):* Да, да, како да не. Биће да је баш то у питању...
*Вади из џепа смотуљак новчаница, одбројава пет пута по хиљаду динара
остављајући то на столу испред Њушкала и одлази без поздрава и без речи.*

ШЕСТА СЛИКА

Отмен, лепо намештен ресторан који се састоји из два одвојена дела. У једном су високи столови прекривени белим стољнацима и са постављеним салветама и прибором за ручавање, а други је са ниским столовима и полуфотељама где седе гости који су свратили само на пиће и разговор са ближњима. За једним од тих ниских столова седи Топ, а испред њега је цео низ празних, дакле испијених, округлих чаша вискија. Услужује га униформисана, укусно нашминкана и очешљана, згодна, млада конобарица.

ТОП (*преплићући језиком, конобарици*): Слушај лутко, зашто не доонееесеш и оставиш ту флашу вискија да не губим време ииспијајући чашу по чашу.

Иии теби ће биитии лакше.

КОНОБАРИЦА (*уз срдачан, белозуби осмех*): У реду, како ви захтевате, господине. Али ако смем да вам кажем, а да вас не увредим, можда би било боље да мало успорите.

ТОП: (*набусито, осорно*): Хвала мама. Ја те волим, али не смеш дааа ми говориииш шта да радим. Пунолетан сам, иако тако не изгледаааа. Хик...

КОНОБАРИЦА: (*резигнирано*): Добро, добро, како ви кажете, господару...

Одлази и убрзо се враћа са флашом балантајма. Ставља је на сто пред Топу ћутке и одлази. Столу за којим седи Топ прилази згодна, витка плавуша, дуге, равне косе која јој у слободном паду допире до половине леђа. Мада је сала полупразна са много слободних столова, она седа за исти сто насупрот Томиславу, гледа га безобразно право у очи и кокетно каже.

ПЛАВУША: Не бојте се, нисам вам пришла да вам се удварам. Нисте ме ви привукли него ова пуна флаша вискија пред вама. Желим да вам помогнем, колико је у мојој моћи, да то испразните.

ТОП (*одушевљено*): Браво, напoкoн једна нормална особа. Баш моја крвна група. Већ сам мислио да те отерам али кад је у питању моја блиска рођака по флаши, сааамоо се посллужиии, сестро. (*Точи јој у једну од оних бројних испражњених чаша постројених испред њега, руке му дрхте, па просипа добар део пића изван чаше, по столњаку. Они затим испијају чашу за чашом, "на екс", грле се и љубе. Затим заборављају на пиће. Само се без икаквог устручавања грле и љубе. И то је потрајало. Она је чак своју столицу примакла његовој да би му била што ближе. Тако су и наставили да пију загрљени и уз пољупце*).

ПЛАВУША: Откуд ти тако згодан момак, па усамљен? Пијеш сам и опијаш се. Као да те нешто мучи. Хајде, одреши душу, исповеди се сестри. Ту сам да ти помогнем...

ТОП (*као да је већ после бројних пољубаца почео да се трезни*): Баш ти хвала, попе. Само ме брине што нисам постио, а ето цело вече се причешћујем. Да ли ћу моћи да се исповедим и да добијем оппрост греха?

ПЛАВУША (*галантно*): Хоћеш. Обећавам.

ТОП: Добро, шта ме кошта. И иначе морам бар неком да се изјадам. Ето напустила ме жена. И шта мислиш? Да је нашла неког мушкарца згоднијег и привлачнијег од мене. Не, са женом се 'вата! Можеш ли ти то да замислиш? Нашла да ме вара са женом, успаљеница, лезбејка, бисексуалка...

ПЛАВУША: Баш је неваљала. А да ли ти то овде често навраћаш. Видим шеф сале те познаје. Срдачно те поздравља, по имену или, како ми се чини, по надимку “Топ”, јер не верујем да ти то може бити право име.

ТОП: У праву си. Овде сам често долазио са мојим лезбосом. Наравно, пре него што сам открио да више воли жене него мене. Мрзи ме да признам да сам се и вечерас овде довукао, пошто жену нисам нашао код куће, па сам се надао да ћу је можда овде наћи. Али не. Она је сада негде са оном својом кучком. Мазе се негде, љубе и лижу. А ја, пригрлио флашу вискија... Губитник. Дођавола, нећу више ни да гуцнем. Што је било било је. Заклињем се...

ПЛАВУША: Тако и треба. Окренути други лист. Него, да ли ти познајеш ту, како рече, кучку, са којом се дрпише тај твој женскаћ?

ТОП: Ма, где. И шта ће ми то. Доста што знам да сасвим сигурно постоји. И не желим да је сретнем. Врат бих јој заврнуо. Као пилету. *(Стиснутих зуба, прави гримасу и рукама чини покрет као да заиста заврће некоме врат, затим опуштено)*: Али, шта ће ми то. Да робијам за бештију, која можда није чак ни крива. Можда је она моја курвоазијка ту особу смотала из чисте радозналости. Их какво замешатељство... *(Ћути замисљен)*.

ПЛАВУША *(напосок прекидајући тишину)*: А како би било да сада одемо код мене, стан ми је ту у близини. Да се истушираш и лепо одмориш. Можемо и пешице до тамо. Пријаће ти свеж ваздух. Угостићу те како доликује. Нећеш се покајати *(смеје се и љуби га)*.
Излазе из локала и одлазе у ноћ, загрљени...

СЕДМА СЛИКА

Скромно намештена али уредна и чиста дневна соба. Тросед од коже окер боје и исто такве три фотелје показују да је власник материјално добростојећа особа. На троседу седи Топ али на њега атакује плавуша, његова тазе пријатељица из ресторана. Грли га, љуби и разодева. Изула му је ципеле, скинула кравату и кошуљу, свлачи му и панталоне. Остао је само у гаћама, боксерицама. Преко тих његових гаћа са предње стране милује га њена нежна рука. Он је одједном живнуо. Дивље реагује. Скида са плавуше, летњу хаљину од тешке тамносиве свиле и она остаје у црним, танга гаћицама и исто таквом брусхалтеру, који се држи на уским бретелама. Топ покушава и те преостале делиће одеће да јој свуче, али она се сада први пут отире.

ПЛАВУША: Ти као да си се одједном повампирео. Да си устао из мртвих. Зар нисам била у праву када сам ти рекла да ће ти свеж ваздух пријати. Да ћеш се отрезнити и ојеквити.

ТОП: Ма, како да ниси била у праву мудрице моја. Волим те, волим, волим, волим... Пипни ме само да видиш како сам живнуо. Колико те волим. Преко двадесет сантиметара љубави имаш овде код мене, на дохват руке. Па и усана ако желиш. Од воље ти. *(Одлично је распложен. Вратила му се његова мушка разметљивост).*

ПЛАВУША: Добро, не мораш то да истичеш. Већ сам се у то уверила. Зар мислиш да бих те довукла овде да си неки евнух. Али шта мислиш. Зашто служи спаваће собе и широки, француски кревети... *(Онда га хвата за руку, отвара бочна врата и уводи га у осветљену, спаваћу собу. Тамо на средини широког брачног кревета клечи разголићена, само у црним танга гаћицама и исто таквом брусхалтеру – Кристина...*

ПЛАВУША *(окренута Кристини)*: Била си у праву. Нашла сам га тамо где си рекла да ћу га наћи. Ево ти га.

КРИСТИНА *(обрадована и срећна, раширених руку за загрљај)*: Ово је најсрећнији дан у мојем животу. Долазите овамо обоје да уживамо заједно. Утроје...

КРСТАРЕЊЕ

ПРВА СЛИКА

Просторија је намештена као лекарска ординација, али она психијатријске струке. Ту је и фамозни кауч, али некако специфичне конструкције, као неки полулежај или продужена фотеља. Међутим, доктор средњих година, са уредно стилизованом, проседом брадицом и исто тако проседом, нешто ређом косом седи за столом који подсећа на обичне, канцеларијске писаће столове, а на супрот њему, на обичној столици седи Топ.

ТОП: Не знам докторе, да ли сте чули за ону када је господин Смит дошао код свога психијатра, па га овај пита на шта се сада жали, а Смит му одговара: “Ма, самном је све у реду. Освојио сам целу северну Африку, а моје трупе су већ на домак Москве и само је питање дана када ћу да умарширам у тај град. Него моја Жозефина има проблем. Увртела је себи у главу да је извесна госпођа Смит.” Тако ево и ја, нисам дошао због себе него због моје Жозефине, званично госпође Кристине Топаловић. А она не само да неће овде доћи него не зна ни да сам ја дошао. А и не треба да сазна. Кад вам све испричам схватићете и зашто.

ДОКТОР: Слушам вас господине Топаловић.

ТОП (*са малим оклевањем, размишљајући*): Не знам одакле да почнем?

ДОКТОР: Па, можда од почетка. Шта мислите да почнете од самог почетка? Затим, ако је икако могуће, од чињеница. Надам се да немате ништа против голих чињеница? А закључке да препустите мени. Зато сам ја ту, зар не?

ТОП: Па, ето мени је тридесетшест, њој двадесетдевет, а у браку смо неких шест година... Шта мислите, да ли су то чињенице које сте желели да чујете?

ДОКТОР: Одлично. Само наставите.

ТОП: Затим, она је у брак ступила без икаквог сексуалног искуства, а ја (*разметљиво*) охо-хо...

ДОКТОР: То ваше охо-хо да ли се односи на (*уз осмех охрабрења*) на десетине или на стотине, можда?

ТОП (*уз славodobитан осмех, који треба да значи: па, мушкарци смо, разумемо се*): Рекао бих да се ради о стоткама...

ДОКТОР (*присно, пријатељски, саучеснички полугласно, пошто се преко стола примакао ближе пацијенту*): Једној или више?

ТОП: Више, чини ми се (*смеје се*).

ДОКТОР: Е, па то је онда заиста охо-хо. Него, како спавате. Хоћу рећи, да ли вас мучи несаница?

ТОП (*љутнута*): Чини ми се да сам већ рекао да нисам дошао због себе него због ње, моје жене!

ДОКТОР: А да, у праву сте. За тренутак сам био мало декоцентрисан. Опростите. Па, на шта се то жали ваша жена?

ТОП (*нестрпљиво*): Да ли сам рекао да се она на нешто жали?

ДОКТОР: Па, мислим ако сте дошли због ње онда она има неки проблем. Зар није тако?

ТОП (*љутнута*): Ма, нема она никакав проблем, него ја...

ДОКТОР: Ето ти га сад. Нисте дошли због себе, него због ње, а она нема проблем него ви. Бојим се да ће те морати бити мало прецизнији и јаснији, ако желите да вам помогнем.

ТОП (*нестрпљиво*): Ма, не мени него њој.

ДОКТОР: Опет он. Добро, реците шта вас мучи да бих помогао, не вама, него њој.

ТОП: Дакле, као што сам рекао она је ушла у брак без полног искуства и сада њеној радозналости нигде краја. Прво је проверавала своју привлачност кокетирајући са познатим и непознатим мушкарцима, што је све било прилично безазлено, Хтела је само да повери моју приврженост, да изазове код мене љубомору, јер је по њеном љубомора знак љубави. Онда се изненада сетила да нисам довољно нежан у односима са њом, да јој недостају миловања и та цилемилсања, па се спанђала са неком лезбачом, Иваном, плавушом. Прилично заводљивом. Што јест јест. Онда су и мене увукле у те њихове бисексуалне односе...

ДОКТОР (*одушевљено, заинтересовано*): Човече! Па то је чак и за мене, поред свег мојег личног и професионалног искуства једно, велико ОХО-ХО! (*Ћутање*).

ТОП (*са видним устезањем*): Најгоре је што сам убрзо и ја постао зависан за те сеансе утроје...Само сам о томе мислио и само се томе радовао. Па сам чак и послове занемарио због тога.

ДОКТОР: Па ко неби био. Ево чак и ја.

ТОП (*као да га није чуо*): И онда је та плавуша Ивана од мене затражила да у те наше оргије укључим и неке своје другаре. Каже још двојицу, тројицу... Јер да није коректно ни поштено да ја имам на располагању четири женске руке да ме милују, четири лепе, округле и чврсте дуде, две мирисне бресквице и тако даље, а оне свака само по пола мушкарца... На крају је објаснила да би по њеном схватању најпоштеније било да укључимо још најмање тројицу, па би онда могла да ону мушку ствар има у свакој руци по једну, а била би јој запослена и уста ... На крају је поменула још једно, преостало, слободно место које тражи да истовремено буде попуњено.И да не набрајам шта је све рекла. Па, макар онда њих две морале једна другу да сачекују и да се смењују, рече...

ДОКТОР (*замишљено*) Хм.Баш незгодно...А шта на то каже ваша Кристина?

ТОП (*узбуђено*): Ништа, само ћути и смешка се. А ћутање је... зна се...

ДОКТОР: Па, како могу да видим, будући да само ћути и смешка се, тај предлог њене, или тачније речено – ваше заједничке пријатељице, за њу и није неки проблем. А неби био изгледа ни за вас да није у питању, да није укључена и ваша супруга?

ТОП: Законита (*дрекну*)! Како постајете проницљиви када се заинтересујете. Тачно је тако. Моја (*наглашено*) законита супруга!

ДОКТОР: (*погледа на свој ручни сат, па се обрати пацијенту*): Време вам је истекло господине Топаловићу. До следећег нашег сусрета ја ћу мало да поразмислим, па и да проучим стручну литературу, како би било најбоље да решимо ваш проблем, који није ваш него ваше супруге...Довиђења!

ДРУГА СЛИКА

Иста ординација, исти доктор и Топ. Седе исто као и при претходном сусрету.

ДОКТОР (*удобно заваљен у своју кожно фотељу*): Дуго вас није било господине Топаловићу. Да ли то значи да је ваш проблем, пардон, хтедох рећи проблем ваше супруге решен? Или је барем неко решење негде на видику?

ТОП (*видно нерасположен*): И тако и тако. Што се тиче оне лезбаче, тачније бисексуалке, Иване, она је испарила. Удала се за неког Француза и одлепшала негде у Париз.

ДОКТОР: А, да ли сте били принуђени да испуните њен ултиматум, да им приведете двојицу, тројицу својих пријатеља?

ТОП: Ма, не. Нисам. Одлагао сам то под различитим изговорима, од данас до сутра, све док се плавушиним одласком решење није наметнуло само по себи. Без последица. Хм. Или ипак...

ДОКТОР: Шта то значи “или ипак”? Да ли вас још нешто мучи?

ТОП: Па, да. Управо тако. Моја Кристина више није она што је некад била. Стално је некако духом одсутна. Нешто је мучи. Као да је и она одлетела негде пут Париза или ко зна где. То је сада мој проблем. Хтео бих своју жену натраг.

ДОКТОР: И онда сте се сетили мене. Мислите, да бих ја могао да вам је вратим.

ТОП: Па, мислим, могли би можда да покушате. Барем да поставите дијагнозу, да ми укажете у чему је ствар. Шта се догађа. Најгора је ова неизвесност.

ДОКТОР: Па, хајде да покушамо. Предочите ми неке чињенице, молим вас.

ТОП (*невољно*): Већ сам рекао да је вечито нешто замишљена. Моје шале, којима се некад смејала до суза, сада је више не забављају. Кад водимо љубав она се пасивно препушта широм отворених очију, без имало сопственог учешћа. Као да једва чека да се то малтретирање оконча. Онда све неки тајанствени телефонски разговори који се нагло прекидају чим се ја појавим. Па, неки тобож “погрешни” позиви ако ја подигнем телефонску слушалицу. А и да не помињем њена честа одсуствовања од куће, под разним изговорима. Па онда и оно дуготрајно, пажљиво лицкање пред сваки излазак! (*Ћутање*).

ДОКТОР: А како сте ви све то подносили.

ТОП (*уз шеретски осмех*): Па, ја сам мушкарац. Оно што ми је ускраћено код жене нашао сам код љубавнице. То је једна веома шармантна студенткиња, двадесетогодишњакиња... Ватра жива!

ДОКТОР: А ви се не бојите да се не опрљите уз тај пламен? То не само што је могуће, него је чак неминовно. Као да сте пристали на то да вас та ватра

опече. Кад тад. Поготово што у ту везу уносите и приличну дозу посесивности. Склони сте да слободу дозвољавате само себи самоме. Уосталом, путеви вам се укрштају и то, технички речено, баш на истом нивоу...

ТОП (*славодобитно*): Па, као што знате докторе мој, имам ја богато искуство у тим стварима...

ДОКТОР: То је значи опет оно ваше “охо-хо”. (*Уз прекоран, доброћудан осмех*) Не можете ви без вашег омиљеног хобија!

ТОП: Па, кад ми ништа друго не преостаје.

ДОКТОР: А кошта ли вас много тај ваш хоби.

ТОП: Ма, занемарљиво. Изнајмио сам јој гарсоњеру и тако решио њен највећи проблем сталног самачког сељакања од једне набусите станодавке до друге. Уз то и нешто мало џепарца... И то је све.

ДОКТОР: А ваша супруга, Кристина за то не зна?

ТОП: Ни случајно. Као што ни та мала, Лидија, њу не зна. Све што зна то је да сам у браку, да имам жену, што њу ни најмање не тангира. Можда је чак и додатно узбуђује и пали што односи шњур у секси дуелу са једном угледном дамом. Као да побеђује у двобоју Давид против Голијата. Добија примат над супругом једног успешног бизнисмена и угледног, имућног грађанина. У сваком случају, она моју жену никад није видела, па наравно ни Кристина њу. Мада сви моји завидни пријатељи знају и једну и другу, али то је проверено братство. Пре би умрли него што би мене одали. Ми не само што тајимо наше авантуре него и покривамо један другог. Врло успешно. Кад год затреба. Обично слушам њихове коментаре: баш си ти Топе неки срећковић. Имаш прелепу жену и младу згодну љубавницу. Више од тога ни један нормалан мушкарац неби могао пожелети.

ДОКТОР: Како вам то полази за руком? Да вашој младој љубавници не смета што сте у браку, па чак није изразила жељу ни да види вашу супругу.

ТОП: Па, ви докторе, као да ме нисте пажљиво слушали. Уосталом, ви сте психијатар, а не ја. На вама је да изводите закључке. Како ја тудомишем, њој је важно само да има обезбеђену материјалну егзистенцију и да може да заврши своје студије. Брак јој не пада на памет, барем не сада...А то и мени одговара. Увек сам чезнуо за једном таквом везом без суза, без драме и без обавеза. Траје док траје, а после “адио аморе мио...”

ДОКТОР: Пошто видим да имате све што се само пожелети може, да вам чак завиде и ваши другари, не знам шта је проблем?

ТОП (*жести се*): Мучи ме то што не желим, не могу да поднесем да било са којим мушкарцем делим ни жену ни љубавницу. Једно је нека лезбача, као што је била она Ивана, а сасвим је друго неки мудроња. Превару са неким другим мушкарцем ни код жене ни код љубавнице не бих могао да поднесем.

(*Одлучно и енергично*): Све, све само то не!

ДОКТОР (*замишљено*): Не знам шта очекујете од мене. Ја нисам господ бог, па не могу да знам шта ко мисли. А нисам ни приватни детектив. Дакле?

ТОП (*тихо, као у неком завереничком поверењу*): Неки моји одани пријатељи ми саветују да и жену и љубавницу пошаљем на крстарење по Медитерану и то истим туристичким бродом, па да по повратку са пута потанко испитам

сваку од њих појединачно о понашању оне друге. Наравно, неупадљиво као податак у склопу комплетне приче о томе крстарењу. Јер, понављам, њих две се међусобно не познају. Никад се нису виделе...Пошто ценим ваше знање и искуство хтео сам да чујем шта ће те ми ви рећи за један такав план. Да или не?

ДОКТОР (*пошто је извесно време ћутке, оборене главе, држећи се једном руком за браду, прошетао по соби*): Ако вам је стало до истине, па ма колико она можда болна била, онда је мој одговор ДА. Али ако не желите да изгубите то што већ имате и што сами кажете да је лепо, да вам чак ваши пријатељи завиде, можда би ипак паметније било НЕ...

ТОП (*разочарано*): Нисте ми децидно одговорили на постављено питање. Какав сте ви то психијатар. Ви сте више као неки политичар, дипломата...

ДОКТОР: У реду, запитајте се сами: шта ће вам истина кад имате две привлачне жене или ако баш хоћете, како оно рече она плавуша, Ивана, четир дуде и две мирисне бресквице. Могли би чак можда и да их саставите, па да поново уживате у оном магичном тројству. Јер, не заборавите да сазнавање поништава наду и на тај начин обесмишљава будућност. Сазнање је као сунце које не само што све превише осветљава, него и пржи. Ту онда нема места мистерији и дивном привиду. Шта ће вам то, кад имате тако лепе загонетке у којима можете спокојно да уживате и даље...

ТОП: Изгледа да нисте схватили у каквом се мисаоном хаосу налазим. Ипак, хвала вам. Довиђења. (*Одлази*)

ТРЕЋА СЛИКА

Позната дневна соба у стану брачног пара Топаловић. Улази Кристина са кофером у руци. Срећна, зрачи радошћу. Коса јој је повезана лаком, танком марамом. Јакну носи преко руке. Прилази јој Топ. Грле се и љубе, као неки двоје који се воле и обрадовани су сусретом.

КРИСТИНА (*задихана од среће и пољубаца*): Доче слатки доче. А ти мили, како си ми леп и сладак! (*Поново му прилази, грли га и љуби*). Мислила сам да ћеш доћи на аеродром са колима да ме сачекаш. Шта, опет су у сервису? Не мари. Тамо је таксиста колико год хоћеш. Просто да се побију око муштерија. (*Поново га џмаче*). Не можеш ни да замислиш колико си ми недостојао, колико те волим. Само да се истуширам, па да причамо. Било је фантастично, могу ти рећи. И немам речи да ти се захвалим што си ми то омогућио. (*Нестаје иза врата купатила*).

ТОП (*гунђа себи у браду*): Баш сам бедник кад сам могао и да помислим да ме моја Кристина вара. Види само како ме обожава... Како је срећна што ме види.

КРИСТИНА (*изашла је из купатила увијена у велики розе фротир, док другим мањим брише себи лице и дугу, бујну, црну косу*): Само да се средим и обучем па ће да разговарамо. Имам толико тога да ти причам.. (*Кроз побочна врата одлази у спаваћу собу и убрзо се враћа обучена у кратак, снежно бео шорц и светлоплаву мајицу на бретеле, која открива њена од сунца препланула рамена. Седа поред мужа на треседу, грли га, загледана у његове зенице*): Па да ли си се и ти мене жежелео као ја тебе?

ТОП (*самоуверено*): И те како. Ево ти, пипни ме...

КРИСТИНА (*пошто је прснула у звонак смех, откривајући ниску својих белих зуба*): Скоро да сам већ заборавила твоје мачо штосове. Јединствен си.

ТОП: Ти као да си тамо на крстарењу упознала и друге мушкарце који су различити од мене?

КРИСТИНА: Па, није да их није било, али све моје мисли, сваког тренутка, су биле управљене теби. И само теби.

ТОП: А, какво је било то друштво на броду. Јесу ли то све били Београђани. Да ли си упознала неке интересантне особе?

КРИСТИНА: Па, пошто је то организовала београдска агенција, природно је да су међу путницима преовлађивали Београђани, мада их је било и из Ниша, Новог Сада, Суботице... Углавном све саме парајлије. Јер зна се ко себи може приуштити такво лепо крстарење Средоземним морем. Мада је била и једна мала фуфица, нека студенткиња, вероватно спонзоруша. Јер откуд њој паре за тако нешто: чартер лет до Атине, па затим крстарење бродом двадесет дана уз пун пансион, и на крају повратак опет авионом Атина – Београд, специјални лет! Око те мале са златном алкицом у пупку увек је била група мушкараца. Лепих и ружних, младих и старих. Ту је било међу тим мушкарцима и клађења ко ће са том малом, колико се сећам звала се Лидија, да проведе ноћ. Маторци су играли шах где је она била главни згодитак. И онда када смо били у авиону, пред слетање на сурчински аеродром, док смо испуњавали неки анкетни упитник, са питањима како нам се свидело крстарење, имамо ли неке замерке и тд. То нам је поделила

менаџерка путовања. Тада је једна четрдесетогодишња путница из групе, нека уседелица, полупијана повикала: “Ја нисам задовољна. Водичи се нису добро показали према мени. Ја нисам била довољно јебана тамо на броду...” А онда се окомила на ту малу Лидију и повикала: “А ти курвице могла си неки паламар и мени да уступиш. Зар си морала сама да прогуташ баш сваку кап сперме на томе броду?” Мала је бризнула у плач, водичи су покушали да смире пијану уседелицу, неки су били згрожени од одвратне сцене, али било је и таквих који су се одлично забављали и смејали се...

ТОП (*занемео од изненађења, пазио је само да се пред женом не ода колико је потресен али у сваком случају Кристину која је наставила да говори више није слушао*): Кристи, како би било да спремиш нешто за вечеру. Зажелео сам се твојих палачинки. Може ли?

КРИСТИНА: Све за мог драгог мужића. Само мораћу да затворим врата од кухиње јер ће иначе мирис од прегрејаног зејтина да се рашири по целом стану.

ТОП: Ако сам издржао без твога присуства двадесет дана могу и ових двадесетак минута... (*Пошто је Кристина нестала иза кухињских врата Топ диже мобилни и тупка одређени број*): Голубе, ону малу на којој си ми толико завидео, уступам ти. Само да ја са њом још једном поразговарам, да је преслишам и да јој читам вакелу, па да је шутнем... Онда можеш да је водиш куд год пожелиш и да радиш са њом шта год ти на памет падне...

ЧЕТВРТА СЛИКА

Најскромније намештена гарсоњерица од око петнаест квадратних метара. Уз зид је један лежај, који служи и као клупа за седење поред стола који је постављен уз дуж тога лежаја. У једном од углова је стари електрични штедњак. На лежају се опружила млада студенткиња, утегнута у плаве, избледеле фармерке, које су плитко кројене тако да не покривају стомак и пупак у којем је уденута златна алкица. У ту просторију улази Топ без куцања или коришћења звона. Он има кључ од те гарсоњере. При његовој појави девојка скаче хитро и гипко са свога лежаја, обисне му се око врата, љуби га. Он не узвраћа на те изливе нежности.

ЛИДИЈА(задихано и радосно): Једва сам дочекала да те видим.

ТОП: Што, зар се ниси добро провела тамо на броду.

ЛИДИЈА: Ма, како да нисам. Било је прекрасно. Фантазија. Много ти хвала. Ни да живим сто година не бих могла да ти се одужим за нешто тако маестрално. Ево, тамо у фри шопу сам ти купила флашу твога омиљеног вискија. Да попијемо по једну, шта кажеш?

ТОП (пошто је сео на столицу постављену поред стола на супротној страни од лежаја): Значи, ниси се тамо досађивала.

ЛИДИЈА (изненађено): Ма, не. Зашто бих се досађивала. Не иде се на такво путовање да би се човек досађивао.

ТОП: А зашто се уствари иде?

ЛИДИЈА: Па ваљда да би се нешто видело и доживело. Нешто лепо. Да би се човек лепо провео.

ТОП: Па, добро, да ли си се ти лепо проводила?

ЛИДИЈА: Што се не бих лепо проводила?

ТОП: Па мислим, то је углавном старије друштво. Није било младог света, твојих вршњака.

ЛИДИЈА: Шта је с тобом. Нешто си ми чудан. Као да си се некако удаљио од мене.

ТОП (тргнувши се што је прерано показао своје нерасположење, мења тон, расположен је): Ма не, чини ти се. Мало сам пренапрегнутих живаца. Имам неке новчане проблеме у фирми. Дужници не плаћају за примљену испоруку на време. Па, кад смо већ код тога, какво је било то друштво тамо, Мислим на туристе са којима си провела двадесет дана. При томе посебно сам заинтересован за једну одређену даму из мојег предузећа...

ЛИДИЈА: Заинтересован за једну одређену даму и то имаш храбрости да кажеш баш мени у лице! Мени која те обожавам... Али добро. Нећу да се љутим. Дакле, било их је свакаквих. Пријатних и непријатних, као и свугде где се нађе скупина људи, који се нису међусобно сами бирали, него су се ту скупили с брда с дола. Било је и таквих који су кренули на тај пут само ради авантура, пре свега оних сексуалних. Неке калаштуре су остале ускраћене, па су се опијале и правиле сцене. Бесне што их нико није хтео...

ТОП(сумњичаво): Ти сигурно не спадаш у такве?

ЛИДИЈА: Ја имам тебе и само сам о теби мислила. Једва сам чекала да се вратим па да те загрлим и љубим. *(Она му прилази и док он седи и даље у оној столици одпозади га грли, окреће му главу према себи и покушава да га љуби у уста, али он то избегава, па га она својим уснама дотиче по образима са једне и са друге стране).*

ТОП: Мене интересује како се током путовања понашала једна одређена особа, јер она ради за моју фирму. То је једна витка, црномањаста жена око тридесет година...

ЛИДИЈА: Да није то једна лепотица са дугом, бујном црном косом? Кристина?

ТОП: Да, управо та. Јеси ли се упознала са њом?

ЛИДИЈА: Не, она је била некако издвојена из друштва. То је једна фина госпођа, права дама. Сви су је поштовали и обожавали... На брод се укрцала заједно са својим мужем и од њега се није одвајала током целог путовања.

СУМЊА

ПРВА СЛИКА

Скромно намештена мала гарсоњера. У углу је стари шпорет на струју. На средини дуг, а узан сто који служи као трпезаријски и као писаћи. Дуж тога стола, а између њега и зида је отоман на којем лежи млада девојка, плаве дуге, равне косе која јој пада преко рамена. Она је ослоњена на лакат леве руке. Очи небеско плаве уперене су у човека касних тридесетих година, обученог у тамно сиво одело са белом кошуљом и краватом, који седи на обичној столици са супротне стране стола. Препознајемо студенткињу Лидију и бизнисмена Томислава Топаловића званог Топ.

ТОП (*зевајући покушава да демонстрира невелику заинтересованост*): А та црнка, како оно рече да се зове, Кристина...

ЛИДИЈА (*скаче са свога лежаја и демонстративно шпарта по соби, млатарајући бесно рукама*). Доста више о томе... Кристина, па Кристина...

(*имитирајући његов глас*): “Како оно рече да се зове:” Заборавио тобож човек како му се симпатија зове! Зар мислиш да сам баш толико блентава? Наслушао се кулов прича о плавушама, па никако да уђанише шта је стварност, а шта су штосови...(Затим тише као самој себи): Ма, шта ћу ја овде! (*Бесно испод лежаја извлачи неки отрцани кофер и у њега без реда и журно трпа своје ствари*)

ТОП (*уздржано, помирљиво*): Чекај мало. Нисмо још све рекли. Да се мало ја и ти преслишамо...

ЛИДИЈА: Шта ту има да се преслишавамо. Од како си дошао држиш ме на дугом штапу. Као да сам заражена.

ТОП: Па ко зна. (*злурадо*): Можда и јеси (*гледа је упитно, не померајући се са столице*).

ЛИДИЈА (*гледајући га запањено, са наверицом*): А тако значи! Не могу да верујем да сам доживела да то од тебе чујем! (*Седа скрушено, скрхано на кауч, лице је заронила у шаке, плаче и рида, тресу јој се рамена. Он ћути и само је гледа. Она напокон диже према њему црвене, уплакване очи, док јој се низ образе сливају обилне сузе*): Истина је што кажеш да нисмо још све рекли. На том крстарењу није било баш супер, како сам ти рекла да бих ти се захвалила, да бих те обрадовала, јер сам мислила да би желео то да чујеш. Мислим, желео си да ме усређиш и то је оно што код тебе ценим... Читала сам код Борхеса да је човек обавезан да буде срећан због оних који га воле. (*Затим повишеним тоном, као да некога грди*). Уствари било је одвратно, разумеш, одвратноооо! Мислила сам, дао си за то велике паре, очекујеш да си ме учинио срећном, па да треба да ти будем захвална. Да ћу тако усређити и тебе, ако се ја претварам да сам срећна, да си ти усређио мене. Зар то није тако нормално? А уствари ја, да сам могла зауставила бих тај брод и побегла, главом без обзира (*Враћа се у првобитни положај на каучу и наставља да плаче, још јаче него у почетку*)

ТОП: Што, зар се ти твоји кулови, тамо на броду, у кресању нису добро показали?

ЛИДИЈА (*скаче са свога седишта, распали Топу један шамар, поново дохвата кофер и наставља да се пакује, мрмљајући*): Значи тако. Твоја шпијунска мрежа је била и брза и ефикасна. Само ако си то платио, бацио си новац кроз

прозор. Оманули су. Зезнули су те. Лагали су. *(затим тихо, као за себе)* Али сада и иначе ништа више није важно.

ТОП: Напротив, важно је. Желим све да чујем и то баш од тебе.

ЛИДИЈА: Али чему? Ни иначе ми нећеш веровати. Као што ми нико не верује.

ТОП: Само ти причај. И не брени да ли је важно или не. Нисам ни ја баш тако блентав као што изгледа мислиш...

ЛИДИЈА: Незнам за кога је то сада важно. За мене више није. Још ми само треба да поменеш ту Кристину, која тобож ради за твоју фирму или у њој, па да заиста пошизим до краја...*(Она овлаш намешта косу на огледалу окаченом на зиду, дохвата свој кофер и полази према излазу)*.

ТОП *(Прискаче јој, узима кофер из њене руке, оставља га поред кауча, па Лидију поставља у седећи положај на лежај, седа поред ње и загрли је)*: Ипак треба да ме разумеш. Молим те. Морам да знам шта се догађа...

ЛИДИЈА: Зар ти је то толико важно?

ТОП: Јесте.

ЛИДИЈА: И нећеш да помињеш ону твоју Кристину? Обећаваш?

ТОП: Обећавам.

ЛИДИЈА: И пустићеш ме да одем без драме, без обзира шта чујеш. И без обзира да ли ћеш да ми верујеш или не?

ТОП: Часна бизнисменска реч.

ЛИДИЈА: Ух, што ми је то реч. Ви трговци који вечито лажете и подјебавате један другог, па се онда тиме дркуните и пувате... Што на питања одговарате питањем И држите се оног Шекспировог *дај свакоме ухо, мало коме глас*. Или мудрујете како је бог човеку дао два ува, а само једна уста, што му изађе на исто... Али нека ти буде. Ништа ми више није важно. И иначе после ове исповести више нећеш да ме видиш. Дакле, тамо на броду као да сам ја једина била са минцом. Сви се крелци наврзли баш на мене и само на мене. Нисам знала куд да се окренем, кога да гледам, са ким смем да разговарам и да се дружим. Јер као што знаш никога тамо нисам познавала. Онда видим тамо на палуби све маторе коке са расплутим салом и деформисаним екстремитетима поскидале прслучиће и остале само у доњим деловима купаћих. Сисурде се разлиле као палачинке. Па мислим се, зашто онда да се ја стидим својих сифончића. Што да им не приуштим мало сунчевих зрака. Кад гле ти тог чуда, сви се кулови сјатили баш око мене и блену ко нездрави. Ја у земљу да пропаднем, па се окренем на стомак, кад онда потекоше коментари:” тако мала, тако, ђулавка је још моћнија... Зна дете шта све треба да нам покаже.” Затим оне маторе ћуркосаве поскидаше и доње делове костима, ваљда да би скренуле пажњу на себе или само да би те безобразне погледе одвратиле од мене. Зачас направише нудистичку плажу. Али узалуд. Напротив, сада сви повикаше на мене да и ја скинем и доњи део купаћег, “какав си ти то изузетак, ниси ваљда паметнија од других...” па пошто мени то није падало на памет, одмахнула сам главом, можда сам се пријатељски осмехнула да небих изгледала баш као неки намћор. Да бих неутралисала очигледно непријатељски третман. Дакле, да бих изнудила мало разумевања, пријатељских саосећања за себе... Не знам ни сама шта сам мислила и како сам се осећала. Пријатно у сваком случају

не. Сигурно је само да сам била укаргоњена, испрепадана... Али није вредело. Све сада и мушко и женско навалише на мене да се скроз стриптизнем.: “Шта се ту фемишеш, ниси ти ваљда нека изузетна цвећка...” У тој граји не знам ни чије су све ту шапе биле које су навалиле на мене да ми на силу свуку купаће гаћице, трзајући то са мене и цепајући их. Толика граја је привукла првог официра палубе, који је дошао да види шта се догађа: “Ништа, све је у реду, мало смо се играли...” потврдише сви они насилници. А ја шта сам могла? Зар да се жалим и да навучем бес свих осталих? Сама против свих? Пошто сам остала сасвим гола, умотам се у фротир и одем у своју кабину. Више ниједном до краја пловидбе нисам изашла на палубу да се сунчам.

Пошто су све кабине биле двокреветне за цимерку ми је допала нека досадна распуштеница. Већ је пола века стуцала. Живи габор. Осим тога још и намфор. Убрзо сам одустала од узалудног напора да је шармирам и да заподенем било какву, цивилизовану конверзацију. Напокон, ме је убедила да одемо у неку кабину код неких њених, пријатеља, наводно колега са посла. Неки рођендан, журка. То је упалило јер тако сам се осећала усамљена и изопштена. Очајнички ми је било потребно неко нормално прихватање, пажња. Кад смо тамо стигле, нашле смо само њих двојицу, неке билдере, који су одмах навалили на мене, као бесни пси на парче меса. Да ме силују. Имала сам на себи свилену хаљину, светлозелене боје на бретеле, ону коју си ми ти донео са службеног пута из Фиренце. То су покидали, као и мој доњи веш. Отимала сам се, бранила се. Тукли су ме, ја узвраћала ударце. Добро су ми дошли они часови борилачких вештина које сам похађала у средњој школи. Били су крвави и изгребани и они и ја. А моја цимерка се изгубила без трага. Чудо да при одласку није закључала врата кабине споља. Ваљда је рачунала да немам шансе да се одупрем двојици снажних буздована. Али ја сам напокон, ипак успела да им се отмам и да побегнем. Само од тада самном више нико није хтео да разговара. Они идиоти су пронели глас да сам тако јако врискала и драла се зато што сам уживала и бурно свршавала у сексу са два мушкарца, истовремено.

Шта сам требала да урадим. Да их тужим, па да ми капетан, или судије и адвокати постављају питања: што си дошла у њихову кабину, шта си тамо тражила? Нек’ иду с милим богом. Била сам срећна што им није успело то што су замислили.

Најгоре ми је после свега тога падало у кабинџ стално присуство моје одвратне цимерке, са којом од тада нисам ни реч проговорила до краја пута. А чула сам да ме опањкава и она и сви остали.

На крају ме у авиону, при повратку за Београд, спопала нека пијана уседелица што и њој нисам уступила неки паламар, што сам тобож сама морала да прогутам баш сваку кап сперме, како се изразила. И то најгласније што је могуће! Пред свима. Као крвави шлаг на ту бљутаву тарту, коју сам морала да кусам свих двадесет дана. Ужас!

Па онда ми ти још уместо са загрљајем и пољупцима, дођеш као суд божји. (*Резигнирано, кроз сузе*): Идите сви дођавола. Са све вашим фрустрацијама и Кристинама...

ТОП: Кристина ми ништа не значи. У сваком случају не колико ти. Уосталом моје интересовање за ту особу је чисто пословне природе.

ЛИДИЈА: Да, како да не. Баш се примећује. И то мора да је она твоја часна, бизнисменска реч... *(Хвата кофер и излази).*

ТОП: Чекај, ниси ми рекла како изгледа тај тобожњи муж те жене чије име ми не дозвољаваш да поменем?

ЛИДИЈА: Ено ти ње, па питај њу.

ТОП: Али ја те волим.

ЛИДИЈА: Волим и ја тебе. Ни не сањаш колико те волим. Али не у овом животу.

Барем не док материјално зависим од тебе. Док сама себи не обезбедим средства за живот и стамбени смештај. Хоћу да те уверим да је моја приврженост и оданост беспрекорна. Чиста и бистра као суза. Без материјалног интереса.

(Лидија излази. Топ остаје за столом, ослоњен лактовима на плочу астала, главе зароњене у шаке).

ДРУГА СЛИКА

Дневна соба брачног пара Топаловић. Кристина, поскакује по соби уз музику са радија, тихо као за саму себе певуши. Кокетно се врти испред високог огледала код излазних врата. Намешта црне шишке које су краће од иначе дуге косе. Благо коврцаве висе са једне и друге стране лица. Те шишке лепо уоквиравају њено лице правилних црта и чистог тена, тек незнатно потамнелог од медитеранског сунца. Муж је гледа са видним интересовањем. Обоје прилично дуго ћуте.

ТОП: Спремаш се за излазак. Опет оне ваше женске приче четвртком. Само, колико се ја разумем у календар, данас није четвртак.

КРИСТИНА (*и даље забављена својим изгледом пред огледалом*): Па, ето решиле смо да направимо мало промене, да разбијемо монотонију.

ТОП: Ваљда си хтела рећи “решили смо” а не “решиле смо...”

КРИСТИНА: Не видим у чему је разлика.

ТОП: Језички минимална, наравно. У питању је само једно слово. Али суштински ствар је много озбиљнија.

КРИСТИНА (*окренута лицем мужу, узбуђено*): Шта та твоја примедба треба да значи?

ТОП: Па, ваљда је то тако јасно. Очигледно немаш женски састанак са твојим школским другарицама, него са неким од твојих многобројних, такозваних “мужева”. Можда баш са оним мојим дублером са брода...

КРИСТИНА (*пошто је села на фотељу насупрот мужу и неко време га зачуђено само ћутке гледала*): Па, ти си то значи на крстарење поред мене послао и свог приватног детектива. Шпијунирао си ме, значи... Као неки затуцани шеик са Средњег истока. И шта сада следи? Казна каменовања до смрти? А где и како мислиш да организујеш тај ритуал. Ово је ипак Европа, где је тебе рода изгледа грешком донела и испустила...

ТОП: Ово ми звучи као твоје индиректно признање.

КРИСТИНА: Да ли сам ја то на оптуженичкој клупи?

ТОП.: Само се ти зезај. Али ја о брачној верности још увек имам уврежено високо мишљење. И тога се не стидим.

КРИСТИНА: Па, да видиш и ја. И где смо сада? У чему је проблем?

ТОП: Проблем је твој други муж, који се појавио поред мене живога. И здравога. И опипљивога.

КРИСТИНА (*пошто је прснула у смех*): Ништа. Сетила сам се нечега кад рече оно “опипљивога”. Уосталом, цела та ситуација је комична. А нарочито твоја безразложна сумња.

ТОП: Мени ту ништа није нарочито смешно. А што се тиче онога да је моја сумња безразложна – видећемо.

КРИСТИНА: Е, па кад то будеш видео, јави ми. Ја сада морам да идем. Довиђења...

ТОП (*довикује жени која је већ ухватила за браву излазних врата*): И немој ми рећи да су ми обавештења, која сам добио, фалш. Да није тачно да си се на брод укрцала са својим тобожњим мужем и да се од њега ниси одвајала током целог путовања. Зар онда није логично што се питам који ти је то муж, јер сам све до данас живео у заблуди да сам ти то ја. Уосталом, сама си

се одала, чим си закључила да сам те шпијунирао пошто сам поменуо другог
човека...

КРИСТИНА (*одлазећи*): Ма да. Како да не.

ТРЕЋА СЛИКА

Докторска, психијатријска ординација. За канцеларијским столом седе доктор и Топ један насупрот другом.

ДОКТОР: Добро, господине Топаловићу какав сада имате проблем, који уствари није ваш него ваше супруге или можда чак љубавнице. А можда и њих обе? Дакле?

ТОП: Сећате ли се, докторе, нашег последњег разговора. Када сте ме саветовали да боље ништа не проверавам него да ствари оставим такве какве су. Да само наставим да уживам у дивном привиду?

ДОКТОР: Како да се не сећам. Признаћу вам да са зебњом очекујем наставак овог нашег разговора. Бог ми је сведок да бих био јако срећан ако би се испоставило да тада нисам био у праву. Нажалост, ипак изгледа да јесам. Јер ви иначе не би ни били сада овде, зар не?

ТОП: Тако је. Тачно сте тада рекли да је сазнавање као сунце које не само што све превише осветљава него и пржи. Ја сам се сада нашао на брисаном простору изложен томе пржењу, а заклона нигде.

ДОКТОР: Па сте се онда ипак сетили мене?

ТОП: Као што видите...

ДОКТОР: Хајде да покушам да вам ја сада пружим тај заклон који вам је неопходан. Мада ми се чини да су изгледи прилично слаби. Па, реците напокон шта сте то сазнали.

ТОП: Скоро ништа. И што је најгоре тек сада ми ништа није јасно. У први мах ми је изгледало да ми је супруга сушта верност и оданост, а љубавница кокара, да извинете на изразу. То после првобитног разговора са женом. Касније кад сам већ био одлучио да малу Лидију шутнем, од ње чујем другачију причу: да су завидљивци о њој као најпривлачнијој и најмлађој тамо на броду, пошто су покушали да је силују, па им то није пошло за руком, испредали приче да је опајдара. Ако је веровати женским сузама, то онда може да буде истина, да су је безразложно оклеветали. Затим сазнам да ми се жена укрцала на брод са својим мужем и да се од њега као врла, фина дама, није одвајала током целог путовања. А колико се сећам, ако нисам сасвим подилеисао, ја сам јој још увек муж и нисам био тамо на броду. Дакле?

ДОКТОР: Хм, хм, хм... Господине Топаловићу докле ви мислите да чачкате мечку. Када ће те напокон да се дозовете памети, па да ствари оставите таквим какве су?

ТОП(*замишљено, полугласно*): Изгледа никад. У сваком случају сада је већ сувише касно да се вратим оним лепим загонеткама о којима сте раније говорили и да у њима уживам. Јер ове садашње енигме нису ни најмање лепе. Оне раније биле су лепше. Уосталом, љубавница ме је напустила а...

ДОКТОР: Тако значи. А ваше богато охо-хо искуство? Где се то изгуби? И зар се нисте плашили да ваш експеримент провере верности може да резултира неком трудноћом без вашег, личног доприноса. Него, извините, изгледа да сам вас прекинуо...

ТОП: Јесте, прекинули сте ме. Али то је ваше професионално право. Ипак прво да вам одговорим на ону претпоставку о могућој трудноћи моје Кристине која би била резултат тога крстарења. Мислио сам ја на то, па сам јој уплатио то путовање тек пошто је већ била затруднела и то медицински констатовано. У том погледу сам се дакле већ обезбедио. Друго, жена ме још није напустила али излази из из куће кад год јој на памет падне и одлази куда је њене жеље воде.

ДОКТОР (*пошто се дигао са седишта и прошетао по просторији са рукама укрштеним на леђима*): Добро, садашње понашање ваше жене може донекле да се разуме, мада не знам да ли има баш оно значење које му ви придајете. Али зашто је мала Лидија отишла, пошто вам се исповедила? Да ли је томе претходила нека препирка?

ТОП: Јесте. Свашта сам јој рекао. Чак је дошло и до туче...

ДОКТОР: Шта, тукли сте је?

ТОП: Ма, не. Она је ошамарила мене.

ДОКТОР: Тако дакле. Мора да је имала дебелог разлога за то. Очигледно, свађа је била баш жестока. И значи после тога је отишла?

ТОП: Тако је. Само ми је кроз плач добацила да ме воли, али да неће више материјално да зависи од мене. Хоће да ми докаже да ме воли и да ми је верна, али без икаквог материјалног интереса за то.

ДОКТОР: Човече, па ви сте очигледно то дете, поред свега малтретирања које је преживела тамо на броду, још неправедно оптужили. То боли. Али она за вас није изгубљена. Трчите одмах, потражите је и ако треба на коленима молите је да вам опрости.

ТОП: А Кристина? Шта ћу са њом?

ДОКТОР: Сад кад сте већ загазили у мутну воду, морате ићи до краја. Да видите о чему је ту реч. Можда је она само хтела да се заштити тамо на броду, да избегне досадне и неотесане насртљивце, који су ето спопадали и ту малу Лидију, па измислила лаж да је удата. Да би се заштитила од напасника скупљених ту с брда с дола...

ТОП (*пресрећан*): Ух, што нисте женско сада бих вас изљубио! Шта бих ја без вас. (*Истрчава и одлази без поздрава*).

ДОКТОР (*одлично расположен, довикује одлазећем*): Ако још будете имали проблема, који нису ваши него ваше ...

Али Топ га више није слушао. Нестао је иза врата ординације...

CEHKA

ПРВА СЛИКА

Дневна соба Топаловића. Сами су Зврк и Кристина. Она је у кућној хаљини на преклоп, без дугмади. Опасује се појасом од исте тканине увезаном у једноструку машину. Зврк је без свога фамозног репића и уредно обријан, потишишан, обучен у одело са кошуљом и краватом...

КРИСТИНА: Зар ти нисам јутрос, кад си ме назвао, рекла да је Томислав на путу?

ЗВРК: Не знам, мора да сам то пречуо. У сваком случају ти си ту. Поново смо сами као тамо на броду. За мене то крстарење као да још увек није завршено.

КРИСТИНА: Завршено је Звездане, завршено... А што се тиче односа између мене и тебе, ту као да и нема шта да се завршава. Не може се завршавати нешто што није ни започето.

ЗВРК: Како то? Зар двадесет дана нисмо били муж и жена.

КРИСТИНА (*пошто је прснула у смех*): Да стварно, онај водич тамо при укрцавању на брод је све замесио, тиме што нас је разврстао као брачни пар. А ти онда ту идеју прихватио као добро дошлу. Додуше, признајем да је то и мене забављало, а затим сам схватила да је и безбедније. Да ме не би салетали они примитивни удварачи, ловци на секси авантуре. Међутим, сада је та игра завршена, па је боље да се вратимо у реалност.

ЗВРК: Ух што мрзим реалност. Одувек сам презирао чињенице, бројке, математику, а нарочито реалност. Кад бих могао ја бих укинуо стварност, па бисмо сви срећно живели у сјајном привиду.

КРИСТИНА: Па ти то себи можеш да приуштиш. Ви песници не би ни могли да живите без вашег сјајног привида, без маштарија. Благо вама. За вас је цео живот само једна безазлена дечја игра.

ЗВРК: Али не и када си ти у питању.

КРИСТИНА: Немој молим те опет да почињеш. Знаш и сам да нас то твоје фантазирање никуд не води... Зашто онда по ко зна који пут започињеш то једно те исто. Мислила сам да смо то већ једном за свагда разјаснили и оставили за собом.

ЗВРК: И ја сам то мислио, али данас...

КРИСТИНА: Шта се то изузетно данас догодило, због чега си променио став?

ЗВРК: Па ето то, та твоја хаљина на преклоп, без дугмади...

КРИСТИНА (*изненађено*): Ова проста кућна хаљина! Шта је то што налазиш у овој обичној, кућној хаљини?

ЗВРК: Твоје заносно, голо тело, ето шта. Тако си била обучена оног дана када сам те први пут видео. Кад је Топ тргнуо тај твој опасач и бљеснула твоја фантастична нагота. Од тада улепшавам своје дани и ноћи призивајући у сећања ту незаборавну сцену. Неки одлазе у Лувр да се диве Милоској Венери, а ја бих био срећан за цео живот само да још једном видим то, твоје голо тело...

КРИСТИНА (*кокетно насмејана, гледајући свога удварача искоса*): Само то да га видиш? И ништа више?

ЗВРК: Зашто кажеш "само то" кад је за мене то највише од свега што могу да замислим.

КРИСТИНА (*пошто се дигла из фотеље и прошетала по соби*): Само морам да те упозорим да сам у трећем месецу трудноће...

ЗВРК: Сигуран сам да те то чини још заноснијом.

Кристина стаје испед Зврка, окренута је према њему, развлачи свој опасач и на кратко му показује своје тело. Затим поново затвара и опасује своју хаљину. Онда поново седа на исто место, прекрстила је ногу преко ноге, али тако да јој је доњи део хаљине расклопљен па се бели њено горње колено и половина надколенице. Зврк је прати задивљеним погледом. Затим се диже, прилази Кристини, клекне испред ње и своје усне прислања на то њено обнажено колено...

ЗВРК (*од узбуђења дрхтавим гласом*): Извесна госпођа д'Епањи је говорила да највећа срећа коју мушкарац може да доживи је та да вољену жену пољуби у колено... Сада ми се указала прилика да се и непосредно уверим колико је то тачно. *Погледа горе Кристини у лице. Њена уста су полуотворена, очни капци спуштени. Она убрзано и тешко дише. Зврк наставља да њену обнажену надколеницу људи, приближавајући усне све више њеном међуножју. Кристина га одједном хвата рукама за главу преко лица са обе стране, привлачи га ка себи и љуби у уста...*

КРИСТИНА (*у предаху између два пољупца*): Ваљда ти је јасно како се овако нешто завршава.

ЗВРК (*узбуђено, нестрпљиво*): Знам и то једва чекам да доживим..

КРИСТИНА: Али да ли је то фер према Томиславу, твојем другу из најранијег детињства?

ЗВРК: Фер је... И те како је фер. Он је мени када смо били у осмом разреду 'ладно мазнуо неку малу Вилму, моју велику љубав. И то јавно показао пред сва три одељења, па чак и пред разредном, тамо негде на Козари, где смо били на екскурзији. Заслужио је он ово. Његова сенка далеко сеже...

КРИСТИНА (*пошто се дигла у стојећи положај, бесно опасујући своју кућну хаљину, показујући посетиоцу излазна врата*):

Напоље! Нађи неку другу будалу са којом ћеш моћи да лечиш своје комплексе и изравнаваш давнашње пубертетске рачуне. И да те више моје очи не виде и уши не чују. Време је да схватиш да постоје сенке које ти никад нећеш моћи да прескочиш, па ма колико се трудио...

ДРУГА СЛИКА

Дневна соба Топаловића. Улазе Топ и Зврнов. Кристина грли и љуби мужа, а игнорише руку коју јој Зврк пружа у поздрав. Окреће му леђа. Прави се да не примећује ни букет црвених ружа који он пружа њеним леђима. Он напоскон тај букет ставља ћутке на сто. Кристина се повлачи у другу собу кроз побочна врата.

КРИСТИНА: Не осећам се нешто добро. Ви сте велики дечасти, па се можете сами послужити. Домаћин барем зна где шта стоји...

ЗВРК (*пошто је Кристина отишла и он сео, заваливши се у кожно фотелју поред ниског кафе сточића*): Шта јој би? Зашто то тако?

ТОП (*лежерно*): Ти ми реци...

ЗВРК (*уплашено, изненађено, пошто је скочио из фотеле и усправио се*): Зашто ја? Како бих ја (*замуцкујући*) мо-о-га-о да знн-н-ам?

ТОП: Ма, ништа. Шта си се узнемирио. Хтео сам само рећи да о томе шта је тој мојој ћудљивој жени ја знам колико и ти...

Зврк је одахнуо и поново се вратио на фотелју, у седећи положај.

ЗВРК (*још увек видно напет*): Добро и шта кажеш за моју идеју?

ТОП (*смејући се*): Бојим се да се нисмо најбоље разумели. Нисам ја тебе запослио зато што сам мислио да имаш неке генијалне, пословне идеје. Него као уметника речи. Капираш? Значи ти треба песнички да изразиш и промовишеш моје пословне планове. О томе се овде ради.

ЗВРК: Добро, добро, али могао би ми барем рећи шта мислиш о једној таквој агенцији за интимне контакте, за брачно слободне. Не за усамљене. Нико не жели да буде баш обележен као усамљен. Али као брачно слободан... То много боље звучи. Није никакав блам.

ТОП: У реду, ти боље од мене знаш како је бити у кожи брачно слободног. Него, за мене је то ситна пара. Ја желим да инвестирам у низ хотела за туристе који одлазе на одмор да би доживели љубавни сусрет. Па и авантуру, зашто не. За почетак то би било пар пилот хотела негде на обали Тоскане. Рецимо у Тирењи. Па можда Генерифе или Кенија. У сваком случају егзотика. Већ на западу веома популаран секси туризам у Тајланду, Патаја...А ти си ту да кумујеш једном таквом хотелу. Да му даш име. Које неће бити вулгарно, али да ипак означава оно што треба. Што је у ствари...Нека песничка али веома читљива и широко препознатљива метафора.

ЗВРК: Па у том случају треба да ми објасниш како мислиш да послује тај угоститељски објекат.

ТОП: Ево овако. Има времешних, а богатих Енглеза, Швеђана, нарочито Немаца, а у последње време још и више богатих Руса. Па, веровао или не чак и Јапанаца. Тешко људи радили целог живота у нади да ће сваковрсним одрицањем стечена уштеђевина да им напоскон отвори врата раја. Кад тад.А онда када се примакло и почело да истиче то *кад тад*, суочени су са чињеницом да немају где да купе своје парче среће. Пре свега комадић неке младе, веселе и нежне лепотице. Која ће да му цвркуће како је шармантан, неодољив, прави пастув... Једном речју, да му пружи све оно о чему је маштао, а није имао прилике да доживи у својој брачној или ванбрачној

вези...Јер супруге углавном не ласкају својим мужевима, не подижу им самопозудање. Па и све друго што с тим у вези треба да им се дигне. Напротив, као да им је једина брига да лове и преувеличавају промашаје својих животних сапутника.И што је апсурдно, тако поступају на сопствену штету, а да тога нису чак ни свесне. И зар онда није најприродније, па чак и оправдано, да човек оно што му је ускраћено у брачној постељи, потражи тамо где му се то нуди. За мало пара, додуше, али оних са којима и иначе не зна шта би друго... Ето тада ступа на сцену моја идеја. Мој добро промишљен план почиње да функционише. Да даје резултате...

ЗВРК: Чекај, да ли ти то мислиш да отвориш неки велики, луксузни куплерај?

ТОП: Ето видиш зашто ја сматрам да ти пословне планове треба да препустиш мени. И да се држиш своје песничке улоге. Зар мислиш да су ми вране попиле мозак, па да се излажем кривичној одговорности због посредовања у вршењу проституције? И ко је тај ко би имао храбрости да се у овом свету хипокризије излаже бламажи да се у друштву експонира као неко ко одмор проводи у хотелу на лошем гласу. Не, човече. Међу запосленима у тим мојим хотелима не би било ни једне продавачице љубави. Особље тих објеката мора да буде беспрекорно у моралном погледу. Али толерантно и предусретљиво, према гостима хотела. То значи да би заинтересованим девојкама био дозвољен, потпуно неометан и слободан, приступ хотелским собама и гостима, који би, уосталом, масерке “целог тела”могли да наручују и путем телефона. По каталогу, који би им био доступан. Сваки гост би чак остао у уверењу да је таква предусретљивост особља према њему јединствена. Као неки изузетак, појединачни гест добре воље, а не опште важеће правило, што би он вероватно додатно материјално стимулисао. То је за очекивати, зар не?

Ето, сад остаје само да ти смислиш назив хотела. Име које би било двосмислено. Тако да не буде баш изричито. Али да заинтересованима ипак буде јасно, или барем да наслућују, о чему се ради. Како би се одлучили да баш ту проведу свој одмор и потроше свој новац. Затим, ту је и одговарајући рекламни слоган који би ти такође морао да осмислиш.

ЗВРК: Значи, ми се ту појављујемо као продавци магле?

ТОП: Илузија Зврчко, илузија. Зар нису управо илузије оно што свима нама недостаје?

ЗВРК: Ја сам мислио да је то што нам треба љубав...

ТОП: Мисли ти и даље шта год желиш, али има да радиш овако како ти ја кажем. Ако можеш. А ако не можеш да се даље не зававамо. Ти тражи другог послодавца, а ја ћу да се распитам за шефа маркетинга, који ће бити и уметник али и реалиста...

ЗВРК: Значи, ти очекујеш да ја свој племенити, песнички таленат, у крајњој линији, заложим да би неки богати, матори трбоња своју одвратну жилу увалио у тело неке слатке, мале а сиромашне девојчице?

ТОП: Не и робиње. И не девојчице, него девојке. Све пунолетне...Ради се на принципу слободног тржишта. Закон понуде и потражње. Дакле, по томе закону. Значи законито... Једноставна размена добара...

ЗВРК: А не питаш се како је тим јадним девојкама. Зашто оне раде то што раде?

ТОП: Зашто јадним? Зар сам их ја довео у положај да раде то што раде? Ја им само омогућавам да нађу оно што траже. А оне се налазе ту где се налазе хтели ми то или не. Ако оне више воле да задигну сукњу него да засучу рукаве и ја им то омогућавам, не видим у чему је проблем. Оне само добијају оно што желе. И то на високом, цивилизацијском нивоу. У конфорним хотелским апартманима, са клима уређајима, саунама и ђакузи кадама. Уместо да шпартају мрачним улицама, где ће их прогањати и експлоатисати сурови макрои. Како тудомишем, ја им ту дођем као анђео спаса...

ЗВРК: А љубав? Да ли ти ту негде видиш љубав?

ТОП: Не. Ни овде нити било где другде. Ја се држим онога да је истинска љубав као сабласт; сви о њој говоре а нико је није видео... Да ли си је ти можда видео? Пази, не идем тако далеко да те питам да ли си је доживео...

ЗВРК: Веровао или не, доживео сам је. Само не онако како је ти схваташ. Ја сам више доживео од љубави која се завршавала пољупцем у руку вољене жене него такви као што си ти, којима је такав гест тек почетак.

ТОП (*смејући се*): Ма шта ми рече...

ЗВРК: Не вреди можда ово да ти говорим...Највеће уживање које сам икад доживео које је уопште могуће и које се ни са чим другим не може упоредити то је оно које ми пружа поштена жена коју волим. И сам њен поглед је за мене премија. Највећи ужитак који живот може да ми пружи. Већи од сваког потпуног физичког подавања неке којој је то занат, рутина...

ТОП: У реду Зврк, читао сам и ја Русоа али се нисам могао примити на те његове будалаштине. Увек сам се држао, држим се и држаћу се оног да је у љубави најлепши њен физички део. Него, да се ми вратимо нашем пословном дијалогу: можеш ли ти да учиниш оно што од тебе очекујем или не можеш? Да се више не заваравамо.

ЗВРК: Жалим, то не могу.

ТОП: Тако да више не губимо време. Пиши ти и даље своје безвредне стихове, настави да објављујеш збирке својих лирских песама које нико не чита... Пардон, хтедох рећи које чита само најужи круг професионалних критичара. Они којима је то дужност. Па и они само на прескоке. Тек колико је потребно да би некако преживели. Ви једни без других не можете, а ја срећом без вас могу. Некад чак и боље него са вама. Довиђења.

ТРЕЋА СЛИКА

Дневна соба брачног пара Топаловић. Пошто је Зврк покуњен отишао, појавила се Кристина.

ТОП: Шта ти би? Зашто онако упадљиво демонстрираш своју нетрпељивост према нашем пријатељу, поети?

КРИСТИНА: Откуд ти та идеја да је он наш заједнички пријатељ? Уосталом питање је да ли је и само твој.

ТОП: Ниси ваљда прислушкивала наш разговор?

КРИСТИНА: Ма, не. Зашто бих? Имала сам паметнија посла. Ипак, случајно сам чула нешто од ваше реплике на крају. У сваком случају ваш растанак ми није изгледао баш много срдачан...

ТОП: Браво, Фројде. Какав би маестралан закључак тек могла да изведеш да си наш разговор слушала пажљиво, од почетка до краја. Него, да немаш ти нешто са тим сметењаком?

КРИСТИНА: Како то мислиш?

ТОП: Па тако. Кад си му онако демонстративно окренула леђа и отишла, он ме пита зашто си тако поступила, а ја му махиално одговорио “ти ми реци”, страшно се унервозио. Препео се. Почео да замуцкује. А ја сам само хтео рећи да ни ја не знам шта ти је, као што ни он не зна. Па ми онда паде на памет да он можда баш и није тако неупућен у ствар, као што сам ја. И кад затим све те појединости повежем, почињем да схватам да ту између вас двоје има нешто што ја не знам.

КРИСТИНА: Схватај ти и даље тако, али то држи за себе. Од мене можеш да чујеш само оно што ја сама одлучим да ти кажем. И то онда кад ја изаберем тренутак за то. А овај тренутак није тај...

ТОП: Опет се враћаш на свој манир разговора у загонеткама. Докле мислиш тако?

КРИСТИНА (*смејући се*): Ако немаш ништа против, ја бих тако наставила до краја нашег живота. (*Прилази мужу, грли га и љуби*) Барем нећеш моћи да се пожалиш да ти је у браку самном било досадно. Јер немој никад да заборавиш да досада није услов за срећу у браку...

ТОП (*пошто је прихватио ведрију интерпретацију догађаја*): Само немој да ме превише усређујеш тим загонеткама. Јер превише узбуђења може да шкоди, као и претерана монотонија... (*Узима жену на руке и односи кроз побочна врата у спаваћу собу*).

ЧЕТВРТА СЛИКА

Дневна соба брачног пара Топаловић. Топ је опружен по каучу. Спава. Око њега у нареду очигледно испуштене новине. Отварају се улазна врата стана, па се појављују Кристина и Лидија. Обе заокруженог струка. Поодмакла трудноћа.

ЛИДИЈА (*пошто је угледала уснулог учини корак назад и викну*): Чекај. Откуд овај ту? Где ти је муж?

КРИСТИНА (*смејући се*): Мислиш онај са брода?

ЛИДИЈА: Па наравно. Онај са репићем у коси и брадицом...

КРИСТИНА: Ма пусти то. Дуга прича...

Топ се пробудио. Запањено блене у Лидију. Трља очи, гледа је са неверицом, па поново трља очи...

КРИСТИНА (*одушевљено*): Мили, види кога сам срела тамо у саветовалишту за труднице. Ову малу Лидију, можда се сећаш помињала сам ти је по повратку са оног крстарења. Замисли каква случајност: она је такође у петом месецу као и ја! Просто невероватно. Каже за то је заслужан неки твој имењак, који је знао да не користи контрацептивна средства али је умиривао да ништа не брине. Као зна он шта ради. Она се тако поуздала у његову зрелост и искуство. Кад види ти гада шта јој направи. И сада девојка нити има где да станује нити у таквом стању може да се запосли. Па мени онда сине идеја. (*Мало забринито тише, пошто је села на кауч поред мужа који се придигао у седећи положај, пролази му прстима кроз косу*): Ваљда нећеш имати ништа против да је ми примимо, на стан и храну, да ми мало помаже у кућним пословима. А пошто ћемо обе истовремено да се породимо, узајамно ћемо да се помажемо. Касније она може обе бебе истовремено да чува, а кад их намири, док спавају и да спрема своје испите. Ја могу да наставим да и даље држим часове у мојој школи модерног плеса. Шта вам је? Што сте обоје занемели као да сте прогутали нешто мучно, тешко сварљиво!